

У ИМЕ НАРОДА

ОКРУЖНИ СУД У БЕОГРАДУ- Веће за ратне злочине, у већу састављеном од судије Снежане Николић-Гаротић, председника већа, судија Винке Бераха-Никићевић и Веска Крстајића, чланова већа, са записничарем Наташом Арсић, у кривичном предмету против оптуженог Пашић Здравка због кривичног дела ратни злочин против цивилног становништва из члана 142 став 1 КЗСРЈ у саизвршилаштву у вези члана 22 КЗ СРЈ, по оптужници Тужилаштва за ратне злочине КТРЗ бр. 11/07 од 07.11.2007.године, која је прецизирана на главном претресу дана 08.07.2008.године, након одржаног главног и јавног претреса и делом претреса са кога је јавност искључена, дана 08.07.2008.године, у присуству заменика Тужиоца за ратне злочине Веселина Мрдака, оптуженог Здравка Пашића и његових бранилаца, адв. Горана Петронијевића и адв. Мирка Ђорђевића, донео је и јавно објавио дана 08.07.2008.године следећу:

П Р Е С У Д У

Опт. ЗДРАВКО ПАШИЋ, од оца Манета и мајке Стане, рођене Кузмановић, рођен 25.03.1963.године у месту Брођанац, општина Слуњ, Република Хрватска, са пребивалиштем у Београду ул.Церска бр.18, држављанин Србије, по занимању грађевински техничар, сада ратни војни инвалид, неожењен, отац једног малолетног детета, војску служио 1992/1993 у Ријечи, без непокретности, са месечним примањима од око 60.000,00 динара, неосуђиван, против њега се води кривични поступак пред Трећим општинским судом у Београду, због кривичног дела из члана 23 ЗЈРМ, налази се у притвору по решењу истражног судије Округног суда у Београду –Већа за ратне злочине Ки.В.10/07 од 27.09.2007.године, који му се рачуна од 26.09.2007.године, када је лишен слободе,

К Р И В Ј Е**Што је:**

Кршећи правила међународног права садржаног у IV Женевској конвенцији о заштити грађанских лица за време рата, од 12.08.1949. године, члан 3 став 1 тачка а у вези члана 13 и члана 4 став 2 тачка а Другог допунског протокола уз наведену Конвенцију за заштиту жртава немеђународних оружаних сукоба, у другој половини 1991. године за време унутрашњег оружаног сукоба у СФРЈ, тада међународно признатој држави између ЈНА и

других оружаних формација у саставу тадашње САО Крајине а од 19.12.1991.године Републике Српске Крајине (РСК), са једне стране и с друге организованих оружаних јединица Збора народне гарде (ЗНГ) и МУП-а Републике Хрватске, тада једне од федералних јединица СФРЈ, у ноћи између 22. и 23.12.1991. године на подручју општине Слуњ у Републици Хрватској, по претходном договору, заједно са Грубјешкић Миланом, против кога је правноснажном пресудом Жупанијског суда у Карловцу, К.бр.2/01 од 16.11.2001. године окончан кривични поступак и који се сада налази на издржавању казне, обојица као припадници организованих оружаних формација у саставу органа власти тадашње САО Крајине –(РСК) извршили убиство цивилног лица које није учествовало непосредно у непријатељствима, тако што су путничким аутомобилом марке «Мерцедес» дошли до Дома здравља у Слуњу, захтевајући да доктор Драгутин Крушић, иначе хрватске националности, пође са њима у Цетинград наводно ради указивања медицинске помоћи већем броју рањеника, што је била неистина, па када је овај, поступајући по њиховом захтеву и носећи са собом лекарску торбу, пошао са њима наведеним колима, упутили се ван града, да би након што су се зауставили на паркиралишту испред гостионице «Сузи» и у моменту када је оштећени изашао из кола и упутио се ка улазу наведеног објекта, испалили у њега више пројектила са удаљености од свега неколико метара и то Пашић из аутоматске пушке, а Грубјешкић из пиштоља калибра 7,62 милиметра, наневши му при том вишеструке прострелне ране по целом телу, од којих је на лицу места наступила смрт.

-чиме је извршио кривично дело ратни злочин против цивилног становништва из члана 142 став 1 КЗ СРЈ у саизвршилаштву у вези члана 22 КЗ СРЈ (Сл.лист СРЈ 37/93)

Па га суд применом напред наведених законских одредаба и чланова 5, 33, 38 и 41 КЗСРЈ и члана 356 ЗКП-а,

О С У Ђ У Ј Е

на казну затвора у трајању од 8 (осам) година.

На основу члана 50 КЗ СРЈ, у казну на коју је осуђен оптуженом се урачунава време проведено у притвору од дана 26.09.2007.године, када је лишен слободе па до правноснажности пресуде а најдуже до истека казне на коју је осуђен.

На основу одредбе члана 196 ст.1 у вези чл 193 ст.2 ЗКП обавезује се оптужени Здравко Пашић да на име паушала плати 20.000,00 динара овом суду у року од 15 дана од правноснажности пресуде и да накнади суду трошкове кривичног поступка, о чијој ће висини суд одлучити накнадно посебним решењем, сходно члану 194 ст.2 ЗКП.

На основу члана 206 ЗКП-а, оштећене Ана Полимац Крушић и Драгица Мајурец се ради остваривања имовинско-правног захтева упућују на парницу.

ОБРАЗЛОЖЕЊЕ

Оптужницом Тужилаштва за ратне злочине КТРЗ-11/07 стављено је на терет Здравку Пашићу да из извршио кривично дело ратни злочин против цивилног становништва из члана 142 ст.1 КЗСРЈ у саизвршилаштву, у вези са чл. 22 КЗСРЈ. Након одређених измена у чињеничном опису дела, и ближе одређењу правне квалификације на главном претресу одржаном 08.07.2008.године, заменик тужиоца за ратне злочине Веселин Мрдак у завршној речи анализирајући детаљно све изведене доказе навео је како је несумњиво утврђено да је оптужени наведено кривично дело извршио, па је предложио да га суд огласи кривим и казни по закону.

Заменик тужиоца за ратне злочине Веселин Мрдак у завршној речи образлагао је постојање унутрашњег оружаног сукоба у време када се догађај одиграо, статус учесника у догађају, и навео да су сведоци «А», «Б», «Ц» и Мане Чокеша убедљиво сведочили да се догађај у коме је лишен живота покојни доктор Крушић одиграо, да је у догађају учествовао и оптужени Пашић, а да је исказ сведока „А“ који је очевидац убедљив, искрен, да је он није имао мотива да неосновано терети било кога, ни оптуженог ни Милана Грубјеша, па је навео да је из свих изведених доказа несумњиво утврђено да је оптужени извршио кривично дело. По ставу заменика тужиоца за ратне злочине мотив за извршење кривичног дела је околност да је покојни доктор био припадник хрватске националности, па мржња према њему као припаднику хрватске националности је и повод, побуда или мотив оптуженог да ово кривично дело изврши. У односу на оптуженог без обзира на животно доба у коме се налазио када је дело извршио постоје отежавајуће околности јер оптужени учествује у радњи која је изнад неопходне потребе да се неко конкретно дело изврши, и то због тога што је покојни доктор на преваран начин изведен из Дома здравља и затим лишен живота. Због тога је, уз указивање да се конкретном случају имају да примене норме из Женевске конвенције и Другог допунског протокола уз ову конвенцију, те уз указивање да у радњама оптуженог стоје обележја кривичног дела ратног злочина из члана 142 став 1 КЗ СРЈ («Сл.лист СРЈ бр.37/93»), предложио да га суд огласи кривим и осуди по закону.

Пред истражним судијом оптужени се бранио Ћутањем.

У одбрани на главном претресу оптужени признаје да је извршењу дела присуствовао али у извршењу дела није учествовао.

Навео је да је рођен у селу Броћанац општина Слуњ, и да је извесно време радио у Ријеци и Опатији. Током 1991.године долазило је до провокације између Срба и Хрвата. У Крајини на Плитвицама није успостављена хрватска власт, било је борби, а он се прикључио личком корпусу-15 корпусу што је била српска војска коју су чинили ЈНА, добровољци, ТО. То је била Мартићева војска. Ситуација у Хрватској тада је била напета, долазило је до сукоба између хрватске војске и полиције, одмах после Ускрса 1991.године, и првих сукоба и провокација на Плитвицама. Са војском је био у Кореници, затим у Голубићу као полазник посебне обуке код капетана Драгана, у трајању од 22 дана, и обучавао се у руковању наоружањем, као и обављању посебних специјалних задатака. У војсци је задужио маслинасту шарену униформу, то је била прва крајишка униформа коју су добили од Мартићеве војске и задужио је аутоматску пушку. Након обуке био је у Кореници, распоређен у војсци, у оквиру личног корпуса и са овом војском учествовао у операцијама ослобађања Слуња од хрватске власти. Борбе су започеле почетком новембра месеца Слуњ је ослобођен 16. или 17.новембра. Лички корпус вратио се у Кореницу а у Слуњу је остао кордунашки корпус. Он је из личног корпуса, обзиром да је пореклом из околине, упућен у Слуњ као део интервенте јединице, са задатком да се обрачуна са евентуално заосталим наоружаним групама Хрвата. Оптужени је објашњавао да он 11 месеци пре овога догађаја није видео своје родитеље нити био у родном крају, што је био још један од разлога да дође у Слуњ после успостављања српске власти. Пријавио се у станицу милиције, и распоређен је као полицајац, није задужио униформу ни оружје јер их је имао већ код себе. Учествовао је у неколико акција после пада Слуња у ликвидирању преосталих група Хрвата, а долазило је до озбиљних инцидената због тога што је после пада Слуња било 36 мртвих у року од месец дана међу српском војском, док је у операцији заузимања Слуња било свега пар мртвих и шест до седам рањених бораца. Он је у Слуњу провео неких петнаестак дана укупно, а неколико пута претресао терене и обављао сличне послове. Након десетак дана начелник полиције упутио га је на пункт који је у Слуњу био успостављен, и он тај задатак једноставно није обавио сматрајући да исти не одговара његовим способностима. На овај задатак није отишао, из полиције није истеран, већ је напустио, оружјем се није раздужио ни униформом, обзиром да то од полиције није ни добио. Одлучио је да неколико дана остане у Слуњу да се одмори и затим да се врати у своју јединицу.

У Слуњу је после ослобађања формирана војно цивилна власт, Са осталим полицајцима боравио је у хотелу «Парк», док је зграда полиције била уништена, а саме просторије у којима је полиција радила налазиле су се у разним другим зградама у Слуњу. Поједини полицајци боравили су у својим кућама, становима, а он је био у могућности да неколико пута оде до својих

родитеља . Војска се налазила на посебном полигону, ван града. Не зна како је била организована власт у Слуњу, али познато му је име Боснић Милета. Проглашен је полицијски час. Полиција је имала задатке контроле уласка и изласка у град на пункту.

Вечери када је убијен покојни доктор Драгутин Крушић био је у хотелу „Парк“, у холу, где су он и остали полицајци који су се ту налазили једноставно боравили у хотелу, шетали и разговарали. То је био једини начин да се проведе време обзиром да је у Слуњу нормалан живот тек почео да се успоставља. Био је у униформи, код себе је имао само пиштољ марке «Вис» голе цеви који је увек носио и шетао је по холу, сматрајући да је на одмору.

Пришао му је униформисани човек, за кога је касније сазнао да се зове Грубјешкић Милан, кога никада пре тога није видео и рекао му да има погинулих и рањених у Цетинграду и позвао га речима «ајде самном». Како се радило о таквом догађају у ратној ситуацији, пошао је, на позив униформисаног лица па без обзира што га није познавао. Кренули су мерцедесом црне боје, који се налазио испред хотела. У колима је Грубјешкић рекао да ће ићи по доктора, па су отишли до Дома здравља, када је Грубјешкић паркирао аутомобил и изашао. Он је остао да чека мало у ауту, и шетајући поред њега. Из Дома здравља дошли су доктор и Грубјешкић и са њима и сведокиња „Б“ и сведок „А“ за кога не зна да ли је имао оружје. Милан Грубјешкић је возио, ни код њега није видео оружје све до доласка на место догађаја. Он је седео на месту сувозача, имао само пиштољ, јер је тих дана био слободан и није носио аутоматску пушку, доктор и сведок „А“ седели су позади. Изашли су колима из града, ка Цетинграду, прошли пункт, где су од полицајаца на пункту само прегледани и пропуштени, па стигли до угоститељског објекта који се налазио на путу.

Испред кафане где су се зауставили налази се паркиралиште површине 100-200 квадрата, сам објект био је разрушен, без прозора и врата, они су били поломљени, место догађаја неосветљено, није било струје. Ноћ је била релативно ведрa, на месту догађаја био је мали снежни покривач. Аутомобил је Милан Грубјешкић зауставио на паркингу испред ресторана окренут предњом страном ка Слуњу, укошено и удаљеног неких 15 до 20 метара од објекта. Угасио је светла на аутомобилу, али је можда оставио позициона светла. До улаза у ресторан било је два, три степеника ширине око пола метра, а те степенице су везане за улазна врата у просторију у коју је ушао доктор. Из возила је изашао Грубјешкић, потом доктор, а за њима оптужени и сведок „А“ који се није удаљавао од аутомобила.

Он, Грубјешкић и покојни кренули су ка улазним вратима тако што је доктор ишао напред, затим Грубјешкић, а он је био удаљен од Грубјешкића 2 до 3 метра и не сећа се да ли је уопште и почео са пењањем. У тренутку када се доктор налазио у просторији а Милан Грубјешкић иза њега, док је он, оптужени био иза њих двојице, Грубјешкић је пуцао доктору у леђа, доктор се окренуо, Грубјешкић наставио са пуцањем све док овај није пао. Грубјешкић је

пуцао из пиштоља, тетејца, појединачним хицима и испалио је неколико пројектила, око шест, седам метака. Када је у доктора био испаљен први или други метак он се окренуо, направио корак или два и пао. Покојни је пао на прилазни плато који се налази између степеница којима се са паркинга пење до ресторана и улазних врата. Глава му је била напољу, тело унутар објекта.

Из положаја у коме се налазио, а стајао је иза Грубјеша у тренутку када он пуца у доктора, који је био у просторији, могао је све да види захваљујући бљеску приликом пуцања. Он није ни могао да пуца јер је био удаљен био је мрак а између њега и покојног стајао Грубјеша, па да је пуцао погодио би Грубјеша. Када је доктор пао они му нису прилазили да виде да ли је жив, да ли му треба нека помоћ, окренули су се и отишли. У повратку питао је Грубјеша „зашто то тако направи“, а овај му је на то рекао „ћути“. Оптужени био нервозан, љут и размишљао је зашто се све тако одиграло али није реаговао собзиром да није познавао Грубјеша ни сведока „А“. Вратили су се истим путем и прошли исти пункт, на коме су на тренутак заустављени и то од стране истог полицајца. Када су дошли испред хотела «Парк» оптужени је изашао, а ова двојица су продужила даље према Дому здравља. Сутрадан никоме није пријавио шта се десило, али приче о догађају су почеле да круже градом. Чуо је да је обављен увиђај, али не и било какве детаље око тога.

После овог догађаја никада није више видео ни Грубјеша ни сведока „А“, јер је остао само још два, три дана у Слуњу, па се вратио у Кореницу. Покојног доктора Крушића познаје због тога што се његова мајка код овог доктора лечила и била задовољна, зна да је био Хрват, против њега није имао ништа, чак је пре овога догађаја заборавио на њега. Сведокињу „Б“ виђао је тих дана и приметио је једино због тога што је била женског пола. Сведока „А“ пре овога догађаја није видео никада, и не може да се сети какву униформу је имао, ни које је оружје имао са собом. Грубјеша ни пре ни после тог догађаја није видео, сазнао је касније његово презиме, и да обавља послове у „Комуналцу“ од људи који су препричавали догађај. Никада није позиван од стране полиције или истражних органа у вези са овим догађајем, не зна да ли се против њега у вези са тим водио кривични поступак. Зна да је Грубјеша осуђен за ово кривично дело у Хрватској. Чуо је да се и против њега води поступак.

Када размишља о свему што се десило претпоставља да је овај догађај некеме требао, да се он ту нашао из нечије потребе, мада објективно није био потребан да би се све то обавило. Није имао повода да убије доктора, није знао шта ће се десити када је кренуо са Грубјеша, а да је ситуација у то време била таква да није могао да пријави никоме шта се десило.

После овога догађаја кратко време је био у Слуњу, напустио га је и придружио се личком корпусу, учествовао је у борбама, био обезбеђење Милана Шупута, оженио се, добио ћерку и до 1995.године, до «Олује» боравио у Хрватској, када је дошао у Србију.

Оптужени је у одбрани и завршној речи сматрао да су наводи оптужнице потпуно нетачни, да он у покојног доктора није пуцао, већ да је био само стицајем несрећних околности очевидац. Сматрао је да је прича о рањеницима тачна и његова дужност да пође и помогне, обзиром да је у причу, истина непознатог човека, али униформисаног поверовао, а затим се затекао и присуствовао тако трагичном догађају, због кога се сада против њега и води поступак. Милана Грубјеша пре овога догађаја никада није видео, није га познавао, нити га је после овога догађаја видео, чак није знао ни о којој се особи ради, па су наводи да је између њих постојао претходни договор да дело изврше потпуно нетачни. Он није ни организовао ово дело, нити дело извршио. Изјашњавајући се поводом исказа саслушаних сведока, и то након њихових саслушања, те стављајући примедбе након саслушања сведока „А“, „Б“, „Ц“, Мане Чокеше, као и у завршној речи оптужени је понављао своју одбрану, да он са собом није имао пушку, да је тога дана као и дана пре тога био нераспоређен, и да се одмарао пред повратак у своју јединицу, да му није било познато шта је Милан Грубјеша планирао, и због чега га зове, да је био потпуно затечен када се убиство догодило, али да осим речима „зашто то тако направи“, није могао на други начин да интервенише, и да су неосноване па и бесмислене све тврдње да је он ово дело претходно договорио, и заједно са Миланом Грубјеша извршио. Сматра да су писмени докази фалсификовани, на свима се налази исти потпис, па и када носе различита имена, сви потписи личе на потпис покојног маршала, једно исто лице које стоји као потписник има различите потписе, судско медицинска експертиза не може да се сматра за доказ и користи, јер је доктор који се потписао био сам када је вршио, па постоји сумња у тачност онога што је написано.

После сведочења Милана Грубјеша оптужени је променио одбрану утолико што је тврдио да је пуцао само Грубјеша, из аутоматске пушке рафално, и да се догађај одиграо испред ресторана на степеништу. а да он свега није могао одмах да се сети због протекла времена.

У завршној речи бранилац оптуженог адв.Мирко Ђорђевић, анализирао је изведене доказе, и указао да једино исказ сведока „А“, терети оптуженог, да је читав поступак и оптужница базирана искључиво на исказу овога сведока, који је потпуно неуверљив, неубедљив, несигуран, а квалитет самог сведочења као и личности овога сведока такав да на њему не може да се заснива било каква озбиљна осуђујућа пресуда. Због тога је наводећи да је једино праведно решење и по закону, да се оптужени ослободи од оптужбе, предложио је да суд донесе ослобађајућу пресуду у смислу члана 355 тачка 3 ЗКП.

У завршној речи бранилац оптуженог адв.Горан Петронијевић, навео је да током поступка није несумњиво утврђено да је оптужени извршио кривично дело, није доказано да је постојао претходни договор како је то наведено у оптужници између њега и Милана Грубјеша у вези извршења дела, није утврђен статус свих учесника у овом поступку, нити оптуженог, нити Милана Грубјеша, нити покојног који никако као лекар није могао

бити цивил у време оружаних сукоба, како је квалитет писмених доказа такав да је исте требало издвојити из списка, јер на њима не може да се заснива пресуда и исти не могу да се користе у поступку, понављајући примедбе које је током поступка износио, а да из осталих изведених доказа не може да се изведе закључак да је оптужени кривично дело извршио па је предложио да га суд применом члана 355 тачка 3 ЗКП, ослободи од оптужбе.

Суд је ради утврђивања чињеничног стања на главном претресу саслушао сведоке, обавио суочења, прочитао писмене доказе и саслушао вештака судске медицине.

За троје од саслушаних сведока суд је донео посебно решење којима им је одредио мере заштите а све у смислу члана 117-123 ЗКП-а, (Службени гласник 46/06), и то тако што је ове сведоке саслушао под псеудонимима „А“, „Б“ и „Ц“, и уз меру искључења јавности. У делу претреса када је јавност била искључена суд је у смислу чл. 293 ст.2 ЗКП дозволио да упркос изричитог противљења браниоца присуствује и представник Фонда за хуманитарно право налазећи да се ради о организацији која прати суђења за ратне злочине и бави се изучавањем хуманитарног права а писмено се обратила са захтевом да представник организације прати ток претреса. Сходно овој одлуци са дела главног претреса на коме су саслушани ови сведоци као и онога дела где су се исти суочили са Миланом Грубјешаћем била је искључена јавност а све у смислу одредби члана 117 ст.1 тачка 4 ЗКП-а (Сл. Гл. 46/06) и 292 ЗКП.

За сведока Мане Чокешу суд је донео решење којим је одбио захтев да се овоме сведоку додели статус заштићеног сведока, налазећи да за то није било законом предвиђених разлога.

Суд је у току поступка саслушао Милана Грубјешаћа саоптуженог за наведено дело, у својству сведока. Исти је навео како је правноснажном пресудом у Хрватској осуђен на казну затвора у трајању од 12 година, као и оптужени Пашић због дела због кога се сада води поступак. Објаснио је како је он у наведеном поступку за дело оптуживао Пашића, коме је суђено у одсуству због тога што је на тај начин бранио себе, али да Пашић у извршењу дела није учествовао.

Од 1990.године почео је да долази у Србију ради састанака и од 1991.године по задатку је дошао у Кордун где је припремао терен, правио оружје, преправљао старо оружје, и на тај начин учествовао у припремама за борбу. Учествовао је у операцији заузимања Слуња, која је била 15. или 16. новембра 1991.године и након заузимања у Слуњ је дошао са јединицом. Био је у Банијско- кордунашком корпусу XIII дивизији која је била у саставу војске САО Крајине. САО Крајина је већ била формирана. Борба за заузимање Слуња трајала је неколико сати, и одмах је формирана цивилна власт и ратно председништво тако што је председник био Боснић Миле, у руководству су били Крмар Жељко, Живота Милан, Мирчић Петар, док је он био директор

«Комуналца» задужен за комуналне услуге и чишћење целог простора. Председништво је било смештено у згради полиције и на другим местима, у одређеним просторијама, док је полиција била смештена у хотелу «Парк», премештала се. Полиција била је држала три пункта: на мосту Слушници, према Плитвицама, и још један за који није могао да објасни где се тачно налази. Начелник полиције био је Пајић Милош. Стражу на пунктовима су држале полиција и војска, што је било неопходно обзиром да је било стално одређених оружаних провокација. Полиција је била у униформама, имала је оружје. Смештени су били у хотелу, становима, а хранили се у Дому здравља. Он није носио униформу, имао је аутоматску пушку «калашњиков» и пиштољ калибра 7,65 мм. У самом Слуњу остало је мало Хрвата око 150 до 160 по његовој процени и у почетку су били обележени тракама које су носили око руке, док је Срба у првих месец дана било око 400, а касније су се досељавали. Био је задужен за рашчишћавање рушевина, сакупљања лешева, организовања сахрана, доставу воде. Нова власт настојала је да што пре живот доведе у нормалне токове, да се становништво враћа и остане ту.

Било је и запослених грађана који су радили и примали плате. Постојала је војна полиција, градска полиција, и одређена специјална полиција а било је и паравојних група. У Слуњу и САО Крајини формирана је и Државна безбедност, у којој је он био возач. Болница је радила, у њој је радио покојни доктор Крушић, као и доктор Милорад Љуштина који је био начелник, било је и медицинских сестара. У односу на покојног Драгутина Крушића, навео је да је по његовом мишљењу исти потицао из мешовитог брака, да он није могао да побегне иако је желео и враћен је у Слуњ. У граду није било струје, било је четири агрегата која је он оспособио, један од тих агрегата користио се за болницу, док на пунктовима није било струје већ су се користили батеријском лампом.

Пре овог догађаја он је са покојним доктором ишао неколико пута на интервенције ради указивања помоћи рањеницима. Након што је покојног лишио живота сазнао је како је он уништио књигу болесника у Дому здравља и то тако што је делове страница уништавао и писао друге болести од стварне, и да је у стану који је држао имао радио станицу из које је наводио хрватске снаге и ватру на српску војску. Вече када је лишио живота покојног добио је наредбу од особе под надимком Бели из Државне безбедности да то учини тако што ће повести са собом још неког и ван града убити доктора. Кренуо је својим аутомобилом, мерцедес 280 ЕЦ и први кога је срео испред хотела и позвао био је оптужени Пашић, кога није познавао али је знао да је полицајац. Пашићу је рекао да требају да изврше борбени задатак, не објашњавајући му о чему се ради, а ни он ништа није питао. Пашић је био у сиво маслинастој маскирној униформи и са собом имао аутоматску пушку. Тек у аутомобилу оптуженом је рекао да има рањеника и да ће одвести доктора да им пружи помоћ. Отишли су до Дома здравља за доктора. Позвао је доктора и особљу које је затекао у Дому здравља рекао за рањенике. Једна медицинска сестра желела је да пође, али јој он није дозволио. Полицајац који се затекао у Дому здравља сведок „А“ понудио се и пошао са њима. У колима

су седели тако што је он возио, оптужени је седео на месту сувозача, доктор је седео на задњем десном седишту са сведоком „А“. Доктор је са собом понео торбе а он их је ставио у аутомобил. На пункту који су морали да прођу на изласку из града није било струје, а његов аутомобил обзиром да га познају јер је често пролазио, нису заустављали. Полицајац на пункту био је Вишњић Дмитар, али није могао да определи да ли када су одлазили или када су се враћали у Слуњ.

На путу ка Цетинграду зауставили су се и скренули лево до гостионе-кафане. Објект није био у функцији, није имао врата и прозоре, само место није било осветљено. Он је изашао први, угасио аутомобил, али није могао да определи да ли је и ко изашао за њим. Зна да је доктор изашао, и пошао ка кафани. Он је изашао са аутоматском пушком и пуцао у доктора у тренутку када му је покојни био окренут лицем. Пуцао је рафално, погодио га али не зна са колико пројектила. У каснијем излагању приликом суочења са сведоком „А“ тврдио је да је пуцао кратким рафалима, испалио 9 до 12 метака. Покојни је пао прво на бок а затим на стомак. У моменту када је пуцао доктор се налазио на степеништу, није могао да определи колико је био удаљен од њега. Вратио се у аутомобил, за оптуженог и сведока не зна шта су радили и да ли су излазили из кола. Био је у шоку. У колима нису разговарали, није претио сведоку „А“. Изнео је из аутомобила докторове торбе и вратио их у Дом здравља. Након овог догађаја није видео оптуженог нити разговарао с њим. Једном приликом је разговарао са сведоком „Б“ о томе како се обоје због овога боје. Објаснио је да му је познато да је тело нађено и код њега 7000 марака. Доктор Љуштина је извршио аутопсију, а његови људи из комуналног сахрану.

Познато му је да је после овог догађаја обављен увиђај, при чему је на питање браниоца објашњавао да увиђај није обављен, док је накнадно објаснио да је мислио на реконструкцију, за коју зна да није обављена, али зна да је након догађаја, када је тело пронађено, обављен увиђај и да су нађене и чауре, што је и разумљиво јер је он пуцао, а на наведеном месту биле су борбе. Пуцао је рафално, вероватно из страха, увек је држао метак у цеви и откочену аутоматску пушку. Од рафалне палбе, потичу и повреде по целом телу, јер рафално пуцање је по својим карактеристикама такво да окрене тело па је покојни морао да задобије повреде по грудном кошу и стомаку. Имао је код себе и пиштољ за пасом из кога није пуцао. Сигуран је за себе да је пуцао, зна да је пуцао први, а не зна да ли је пуцао још неко. По повратку у Дом здравља медицинској сестри вратио је торбе и рекао је да је доктор остао на интервенцији.

Оптуженог и сведока „А“ је звао да би му били алиби када прелази пункт и за касније, ако дође до нечега, до саслушања и провере. Није му била потребна стража већ их је повео да би му били сведоци.

Поводом овог догађаја против њега се водио поступак пред Окружним судом у Глини и он је 1992.године био у притвору 29 дана, током спровођења

истраге. Након рата боравио је у Србији, а затим у Хрватској и у Италији. У Хрватској је 2001.године осуђен због овога дела, и то због ратног злочина, на казну затвора у трајању од 12 година, коју издржава. Посебно је инсистирао на томе да је он за ово дело осуђен, да је у току поступка пред Хрватским судом оптуживао Пашића јер је бранио себе, али да је заиста само он то учинио, да оптужени Пашић ништа није радио, да не може за једно дело да одговара више људи, да када он робија не може и не треба да робија још неко, уз инсистирање на томе да се Срби прогањају као зечеви, те да овај суд треба да се угледа на суд у Хрватској.

Суд је у току поступка саслушао оштећене Драгицу Мајурец, сестру покојног и Полимац Крушић Ану, супругу покојног.

Сестра покојног оштећена Драгица Мајурец, навела је како је њен брат покојни доктор Драгутин Крушић, радио од јуна месеца 1987, до своје смрти у Слуњу у Дому здравља. Познато јој је да је био предан послу. Често је дежурао, одлазио на терен, радио у мањим местима у амбулантама. Сматра да су га људи ценили као вредног и доброг лекара. У Слуњу је живео у сопственом стану. За време рата објаснио је да мора да остане и помаже људима, па је остао и када је настала САО Крајина. Од 15.августа 1991.године с њим није била у контакту обзиром да су телефонске везе прекинуте. Након његове смрти разговарала је са сестром која је радила у Дому здравља, Оштрина Маријаном, која је остала у Слуњу, и која је пренела да покојни није могао да креће без полиције, нити да иде у сопствени стан без пратње полиције, у ноћи 22. на 23.децембар 1991.године двојица мушкараца у војним маскираним оделима су га одвели из Дома здравља, ради наводне интервенције и помоћи рањеницима, он је понео лекове, инструменте и остали материјал у докторској торби али се више није вратио. Његов гроб пронашла је 1995.године, а 02.07.1996.године, обављена је ексхумација, она је била на утврђивању идентитета. Објаснила је да је он имао стан, али је стан у ратним операцијама девастиран, све је из њега однесено, имао је новац, али њој новац није предат ни враћен, као ни његове личне ствари. Ова сведокиња суду је навела да се 1989.године, покојни оженио са Полимац Аном.

Поставила је али није определила имовинско правни захтев, и интересовала се за кривични прогон.

Суд је саслушао и супругу покојног Полимац Крушић Ану замолним путем. Она је навела да је 1989.године закључила брак са покојним Драгутином Крушићем. У време ратних операција 1991.године, живела је у Загребу, док је њен супруг остао у Слуњу. Познато јој је да није могао слободно да се креће, да је остао да лечи, а познато јој је да није правио никакву дискриминацију приликом лечења, и није никада одбијао да лечи Србе. Обавештена је да је њен супруг лишен живота, али од његових личних ствари као ни новца није ништа добила.

Придружила се кривичном гоњењу и поставила али није определила имовинско правни захтев.

Сведок „А“ саслушан је пред истражним судијом и на главном претресу када му је и одређен статус заштићеног сведока. Изјавио је да је у Слуњ дошао крајем новембра или у децембру (1991.године) из Војнића. Радио је у редовној полицији, на класичним полицијским пословима. Посао редовне полиције био је контрола места и одлазак на интервенције. Начелник полиције у то време био је Пајић Милош. Осим цивилне, у Слуњу је постојала и војна полиција. У време овог догађаја, полицијска станица се тек формирала, с обзиром да је стара станица полиције Слуњ била срушена, тако да су припадници полиције били смештени у хотелу „Парк“, где су спавали, а хранили се у болници - Дому здравља са болничким особљем. Ту није виђао Милана Грубјеша. У граду су постојали пунктови на којима су радили припадници редовне и војне полиције, дежурала су по два или три полицајца, у сменама од 10 или 12 сати ради контроле саобраћаја, за улазак и излазак из града. Војска је била стационирана на полигону ван града, у питању је била XIII бригада, тада у саставу ЈНА. У граду је постојало ратно председништво, председник општине је био Миле Боснић. У Слуњу је у то време било мало цивила, кретање је било донекле ограничено, постојао је полицијски час од мрака до свитања, који је важио за све цивиле.

Вечери када је убијен доктор Крушић имао је задатак да са сада пок. Бунчић Жељком обиђе, између осталог, и Дом здравља, где је у то време радила и његова девојка, сведокиња „Б“. Болница је имала три нивоа, подрум, приземље и још један спрат. На приземљу налазиле су се болесничке собе, у једној од њих је био са сведокињом „Б“, а у другој је спавао Бунчић Жељко, док се остало особље налазило у подруму где је била спаваоница и трпезарија. У неко доба ноћи, Грубјеша Милан се појавио на вратима Дома здравља, са повицима „Имамо рањених где је доктор“. Пашић Здравка је видео тек код возила, паркираног црног мерцедеса, он није долазио до врата. Грубјеша је те вечери као и иначе мешао у облачењу цивилну гардеробу и војну униформу, имао је на себи опасач са пиштољем, пушка му је била у возилу. Пашић је носио маскирну униформу, пиштољ му је био на опасачу., пушка у возилу. Сведокиња „Б“ је позвала доктора, донела му торбу и кренула према возилу. Он јој је рекао да остане, да ће он ићи уместо ње, са чим се Грубјеша сложио. Понео је аутоматску пушку. У возилу, Пашић је био на месту сувозача, он са доктором позади, а Грубјеша је возио. Између седишта возача и сувозача видео је да се налази Грубјешаева пушка. Кренули су према Цетинграду, где су се по речима Грубјеша налазили рањеници. Прошли су пункт, не сећа се да их је неко зауставио и контролисао.

Од Дома здравља до места где су се зауставили возили су се десетак, петнаест минута. Дошли су до кафане „Сузи“, са главног пута скренули су на паркинг лево, гледајући из правца Слуња према Цетинграду. Возило је паркирано укосе у односу на кафану. Грубјеша је угасио ауто и светла на ауто. Место није било осветљено, а паркинг је био прекривен песком,

шодером. Дубина паркинга од пута до ресторана је око десет, петнаест метара, удаљеност возила од места где су стајали оптужени и доктор 20 метара. Са ове удаљености стојећи полулево, укосо у односу на степенице поред заустављеног возила посматрао је догађај. Од степеница па до улазних врата у ресторан постоји плато, преко пет до шест степеника се долази на терасу а са терасе до улазних врата. Објекат је био делимично порушен због претходних акција које су се ту одвијале, имао је прозоре и врата, али се не сећа да ли су тада била цела.

Када су изашли из возила Грубјешкић је имао пиштољ и то „тетејац“ а пушка му је остала у колима између седишта. Пашић је имао и пушку и пиштољ, мисли да је био у питању „шкорпион“, калибра 7,65. Ради се о аутоматском пиштољу који има могућност рафалне палбе што омогућава испљивање једног хитца за другим. Пуцњава које је тада уследила је по његовој процени била појединачна брза пуцњава, а „шкорпиони“ имају могућност оваквог начина пуцања.

Сви су изашли из возила, Грубјешкић је рекао „овамо докторе“, и са њим кренуо према улазу у кафану. Пашић је ишао иза Грубјешкића. Пашић је покојном рекао да уђе унутра, показао да су ту рањеници. Кретали су се тако што је доктор ишао мало испред њих, корак два, затим Грубјешкић па Пашић. У мраку он је видео само силуете и разликовао их по томе што је Пашић виши од Грубјешкића, доктор је највиши и најкрупнији имао је око сто кила, имао је мантил. Он, сведок је стајао код кола. У моменту када је чуо пуцање налазио се удаљен око 20 до 30 метара од њих тројице, одатле је све посматрао, доктор је био испред, на средини степеништа, негде на трећем од укупно пет или шест степеника, а оптужени и Грубјешкић нису почели са пењањем. Оптужени Пашић и Милан Грубјешкић иза покојног били су удаљени два до три метра, стајали су у подножју степеништа. Њих двојица стајали су један поред другог, није могао да определи ко је био лево а ко десно, нити да ли су стајали тачно на истој удаљености од покојног или је један био мало даље. Сигуран је да Грубјешкић није заклањао доктора телом и да тако онемогућава и оптуженом Пашићу да пуца. Звуци пуцања које је чуо потичу од оружја али не зна тачно ког. Није видео ко је први пуцао у доктора, видео је бљесак од оружја и чуо звук. Мисли да је пуцано из више оружја јер толико звукова из једног оружја не може да буде. Видео је у истом тренутку два бљеска, односно више бљескова. Сигуран је да је пуцање било појединачно а не рафално. Чуо је пуцањ, окренуо се и видео доктора како је направио покрет телом, окренуо се ка Пашићу и Грубјешкићу са речима „Јој зашто“, и тада се пуцњава наставила, чуо је више пуцњева и видео више бљескова. Када је пуцано у њега, доктор је био на степеницама пењао се и првобитно био окренут леђима. Не сећа се да ли се доктор окренуо после тог првог пуцња у лево или у десно. Све је кратко трајала и након тога је чуо туп ударац, када је тело пало, с тим што се не сећа у ком је положају остало тело на степеницама, након пуцњава. Сигуран је да доктор није улазио у сам објекат, као ни Грубјешкић ни Пашић.

Грубјешаић и Пашић су се вратили у возило, а Грубјешаић му је рекао „мали, тишина или ћеш проћи као и он“. Када су стигли у болницу Грубјешаић је предао торбу сестри Миљи, а Пашић је остао у возилу. Сведок је остао у болници до ујутру. У колима, Пашић није негодовао нити се љутио, није тражио да изађе раније, нико ништа није проговорио. Сведокињи „Б“ је само рекао да су убили доктора. Колеги Бучнић Желјку је укратко испричао шта се десило. Њих двојица су ујутру у станици милиције командиру Пајић Милошу и пријавили догађај, а затим неком од колега и званично дали изјаве. Извесно време пок. Бунчић је послат кући, а сведоку је додељена пратња. Познато му је да је полиција обавила увиђај, и да је још и неки грађанин могуће Магдић Петар пријавио да је нашао тело код ресторана.

Никакве претње није имао ни од Пашића ни од Грубјешаића, није их ни видео, Пашића није видео у Србији.

Оптуженог Пашића познавао је пре тог догађаја из виђења, зна да је дошао из резервне полиције, да је ретко радио на пункту и да су га истерали из полиције јер је дошло до сукоба између њега и командира. После догађаја са доктором никада га више у Слуњу није видео. Не сећа се да су Пашић и Грубјешаић долазили у Дом здравља са осталом полицијом. У истрази је рекао како је оптуженог Пашића видео неколико пута од тога једном код хотела, зна да је био у полицији, да је избачен, појављивао се на два три дана, па онда негде нестајао, био је увек у друштву двојице тројице бораца у униформама. Сигуран је да је припадао некој јединици као и сви у то време. Током рата за Пашића је чуо да је био један од припадника групе „Осветници“. За оптуженог Пашића рекао је да се бавио крађама и преварама, и да је вероватно из тог разлога отеран из полиције. Зна да је против Пашића и Грубјешаића била поднета кривична пријава Окружном суду у Глини. Доктора Крушића први пут је видео када је дошао у Слуњ.

Суд није донео решење да се сведок „А“ суочи са оптуженим, међутим после давања исказа овог сведока на главном претресу оптужени је ставио примедбе и поставио неколико питања сведоку, понављајући при том своју одбрану, а сведок одговарао понављајући свој исказ, тако да је суочење фактички обављено. Одговарајући на питања и примедбе оптуженог тврдио је да је оптужени Пашић пуцао и да су када су пуцали у доктора, он и Грубјешаић су стајали један поред другог а да је јасно чуо истовремено више пуцњева и видео више бљескова. Не зна тачно колико је пуцњева чуо. Код Здравка Пашића је том приликом видео пушку. Остао је при тврдњи да је доктор убијен на степеницама, да је чуо ударац кад је он пао и да је чуо доктора како каже „јој, зашто“. Пашић после убиства доктора није изашао раније, већ је дошао са њим и са Грубјешаићем све до болнице. Не зна у ком положају и где је пронађено тело доктора, није разговарао ни са ким од полицајаца који су вршили увиђај. Никада није давао исказ пред Хрватским судом. Оптужени је ставио примедбу на исказ сведока, нагласивши да је у погледу одлучних чињеница, које се односе на место и положај где су се налазили покојни доктор, он и Грубјешаић, тачна његова одбрана, а не исказ сведока и да је у

доктора пуцао само Грубјешић, да је доктор већ био у ресторану, где је и пало тело, да су пуцњи били у размаку од неколико секунди, појединачни, он је био љут и из кола изашао пре болнице.

Сведокиња „Б“ саслушана у истрази и на претресу је навела да је рођена у Слуњу где је живела све до средње школе. Након ослобођења Крајине из Загреба дошла је да ради у Дому здравља у Слуњу. У Дому здравља осим ње било је још медицинских сестара, доктор Крушић и доктор Љуштина, главна сестра била је извесна Миља. У Дому здравља повремено су збрињавани рањеници .

Постојали су пунктови на улазу и излазу из града, која је држала полиција. Кретање становништва било је ограничено од 10 сати увече, а ово је било и за запослене у Дому здравља. Ноћи када је убијен покојни доктор Крушић, дежурала је са њим у Дому здравља. У подруму Дома здравља, у кухињи, седела је и разговарала са сведоком „А“, у то време њеним дечком, и још једним полицајцем, који су обезбеђивали Дом здравља.

Већ је била дубока ноћ, око 1 или 2 часа, како је навела у истрази, када се чуло се дозивање и повици да има рањеника у Цетинграду. Доктор се спремио, узео торбу са својим стварима и кренуо ка излазу, за њим она и полицајци, носили су батеријску лампу, јер није било струје, а ни простор испред Дома здравља није био осветљен. Доктор је био у јакни, носио је лекарску торбу, и торбу која му је она припремила са завојним материјалом и инфузијом. Милан Грубјешић стајао је на степеништу рекао да има троје рањеника према Цетинграду, али јој није дозволио да крене са њима. Упозорила је да доктор треба да се јави полицији када негде жели да иде, што је у то време била обавеза за све, али је Грубјешић рекао да то није важно. Милан Грубјешић био је у униформи, испред Дома здравља паркиран је био аутомобил, који је видела на удаљености од 20 до 30 м како је то определила на претресу, а у односу на оптуженог Пашића различито је наводила да ли га је видела у аутомобилу, поред њега или га уопште није видела. Милана Грубјешића познавала је од раније, био је војник и имао неке дужности у председништву, док је оптуженог Пашића видела свега три пута у целом ратном преиоду и касније после ове вечери је сазнала да се ради о оптуженом. Када је описивала да је видела обојицу те вечери наводила је да су били у униформама, а оптуженог је иначе у ратним данима виђала у униформи са белим опасачима. Није могла да се сети да ли су Грубјешић и оптужени имали оружје ни те вечери ни када их је виђала, али је сигурна да су полицајци који су се затекли у Дому здравља имали калашњикове. Сведок «Б» на главном претресу међутим није била сигурна да ли је те вечери видела испред Дома здравља оптуженог, или је то повезала са причама које је чула сутрадан и наредних дана у граду да су доктора убили Милан Грубјешић и оптужени Пашић. Иако је тражила да пође са њима јер је речено да има троје рањених, Милан Грубјешић то није дозволио, па је кренуо сведок «А» кренуо, док је она са другим полицајцем остала у Дому здравља, узнемирена, размишљајући о томе шта да ради, какви су рањеници, када ће доћи. Све ово

је доста узнемирило, посебно јер је то било њено прво дежурство од када ради у Дому здравља. Није могла да определи колико је времена прошло када су се вратили сведок „А“ и Милан Грубјешкић који јој је дао торбе, али није одговорио где је доктор. Пашић Здравка том приликом није видела. Када су остали сами сведок „А“ јој је саопштио да је доктор убијен, и замолио да не каже да је и он био са Грубјешкићем и Пашићем. Сведок „А“ и полицајац Бунчић су отишли, а она остала у Дому здравља чекајући да сване, знала је да ће ићи у полицију. Истога дана у станици полиције је дала свој први исказ. Чула је да је докторово тело након што је свануло доведено у Дом здравља. Ујутру, сви који су долазили на доручак у Дом здравља, већ су знали шта се десило и да је доктор убијен.

Доктора Крушића је познавала од своје пете године, он је живео у њеној згради, нису се дружили, тек када је почео рат сазнала је да Хрват. Не зна да ли је имао неких проблема после заузимања Слуња. Доктор је имао обавезу да се јавља полицији када напушта Дом здравља и одлази у свој стан. Не зна да ли је имао претње, било какве непријатности и да ли је осећао страх због тога што је Хрват, ни да ли је желео да напусти Слуњ. Био је у коректним односима са свима. Грубјешкић Милана познаје, али не зна коју је функцију обављао у граду. Пре овог догађаја никада није видела Пашић Здравка, можда је два, три пута, долазио је у кухињу Дома здравља. За његову умешаност у убиство доктора сазнала је од људи већ сутрадан и из прича по граду. Пашић јој никада није претио. Након овог догађаја у Слуњу је остала до 05.августа 1995.године. Оптужени није имао примедби на исказ овог сведока, сматра да је њено казивање истинито, уз напомену да је те вечери он био у комбинезону. Нагласио је да се нису познавали.

Сведок „Ц“ је навео да се родио у Слуњу и живео у месту двадесетак километара удаљеном од Слуња. Био је припадник ТО Вељун, све до пада Слуња у једанаестом месецу (91.године). Упућен је из ТО Вељун у полицију, у резервни састав и добио задатак био да дежура ноћу испред локала у граду и испред полицијске станице. После 16. новембра, у Слуњу је успостављена цивилна власт, постојало је ратно председништво, а председник је био Боснић. Постојала су два полицијска пункта, испред моста на реци Слушници и испред моста на реци Корани, на којима су радила овлашћена службена лица, и преко којих су морали проћи сви који излазе из Слуња. За време полицијског часа сви грађани су имали ограничено кретање. Постојале су и пропуснице за излазак из града. У околини је стално била пуцњава. Станица милиције била је смештена поред старе станице, која је изгорела, у приватној кући у којој је била смештено пар канцеларија. Полицајци су били смештени у хотелу.

Дан после убиства доктора Крушића, добио је задатак да иде на увиђај са двојицом колега од којих је један био Чокеша Мане. Допустио је могућност да није упамтио а да су на увиђај изашли и Гламочлија Перо и Бијељак Ранко јер су они били полицајци који су обављали такве послове, били су полицајци и пре рата у Карловцу. Пред истражним судијом је тврдио

да су на увиђај изашла двојица полицајаца, један од њих је био Мане Чокеша као старији полицајац. Претпоставља да је полицији неко од пролазника пријавио да се тело пок. др. Крушића налази испред кафане „Сузи“, на регионалном путу између Слуња и Кремена. Задатак овог сведока је био да одведе двојицу колега до лица места и да место и екипу обезбеђује од могућег напада заосталих хрватских снага, а не да учествује у вршењу увиђаја.

Јутро је било хладно, претходне ноћи је падао снег, формирао се и снежни покривач од 1 до 2 центиметара. Приликом увиђаја није коришћен фотоапарат, нити је било опреме којом би се фиксирани трагови. Паркинг испред ресторана је био велики, насут песком, удаљен од пута око педесет метара тако да се возило могло окренути у једном кругу. Ресторан је од пута удаљен неких педесетак метара. Објект испред кога је лежао леш није радио, али не сећа се да ли је био уништен или запаљен и да ли су улазна врата постојала била уништена или потпуно или делимично изгорела. Испред објекта постојало је степениште, са десетак широких степеника, потом један плато дужине четири до пет метара до улазних врата. Леш покојног потрбушке је лежао на степеницама, главом према врху степеница. тело је целом дужином затечено на степеништу. Покојни је био у цивилној гардероби, џемперу или слично. Сигуран је да ништа бело није било на њему. Поред њега није било никакве торбе ни оружја. На степеницама је затечено једно пушчано зрно, калибра 7,62мм без чауре, испод тела, релативно неоштећен, што је видео када је са осталима окретао тело и помагао да се унесе у возило. Трагове крви није видео, нити трагове крви или од муниције на одећи. У прегледу лица места није учествовао, Мане Чокеша је ово обавио, као и други полицајци али при томе нису користили никакву опрему. Тело је однето у Дом здравља, не зна ко га је одвезао, не зна да ли је после још неко од полицајаца долазио на лице места. Касније из прича људи је чуо да су доктора Крушића убили Грубјешић Милан и Здравко Пашић.

Доктора Крушића је познавао, углавном из прича, јер га није лечио. Није му познато да је доктор Крушић вршио неку дискриминацију у погледу лечења пацијената. Не зна да ли је желео да побегне из Слуња. Доктор Крушић био је човек крупније грађе који је имао око сто килограма, био је висок око 185 цм. Грубјешића је знао је из виђења, и мисли да је био возач председника општине. Пашић Здравка није познавао, а након овог догађаја видео га је неколико пута у Слуњу. Није му познато шта је он радио у Слуњу, није му познато ни да је радио у полицији. За Сведока „А“, сећа се да је отишао након овог догађаја у специјалне јединице, кратко време био је у станици, упознао га је и обављали су неке дужности заједно као што је претрес терена и слично. Прва сазнања о повезаности сведока «А» са овим догађајем чуо је касније. Са сведокињом „Б“ је разговарао о догађају али касније с обзиром да се у време убиства није познавао са њом. Оптужени је након саслушања сведока ставио примедбу да сведок у свом излагању није сасвим јасан и прецизан, када су у питању сазнања везана за овај догађај.

Сведок Мане Чокеша навео је како је пре рата радио у полицији у Карловцу на месту инспектора за привредни криминалитет и пензионисан је 1990.године. 01.12.1991.године, на позив тадашњег шефа полиције Пајић Милоша дошао је и почео поново да ради у полицији у Слуњу. Објаснио је да су борбе за Слуњ трајале кратко, да су се оне одвијале 16.11.1991.године, и да је иза тога почео да се успоставља нормалан живот у Слуњу и то тако што су са радом отпочеле одређене службе, између осталих и полиција. Навео је да су се у полицији запошљавали се бивши радници, полицајци који су послати из војних јединица. Полицајци који су били из тога краја Слуња и околине боравили су у својим кућама, а остали су били смештени у хотелу у Слуњу. Станица полиције је била смештена у згради бившег Комитета. Полицајци су имали униформе које су биле једнообразне плаве, носили кратко и дуго оружје и то пиштоље, аутоматске пушке и обичне пушке. Полиција је нормално радила свој посао, исто као и пре рата. Живот у Слуњу био је организован тако што су грађани имали радне обавезе, већи део хрватског становништва је избегао они који су остали били су обележени белим тракама око руке. Успостављени су пунктови, контрола кретања тако што су постојале легитимације и полицијски час од 10 сати увече. Сведок је наводио да оптуженог из тог времена зна као и друге није на њега обраћао много пажње, зна да је носио униформу и био у полицији, и напустио је али није сигуран да ли је то било пре овога догађаја. За Милана Грубјешкића сећа се да је носио униформу, оружје као и сви остали био у „Комуналцу“ или у општини, углавном да је био везан са општинским руководством. За покојног доктора Крушића сведок се сећа да је боравио и хранио се у Дому здравља, као и остало медицинско особље. Зна да је покојном било сугерисано да оде из Слуња, сам му је о томе причао али он то није желео.

Сведок је објаснио да је из села Примишље у коме је живео дошао на посао у Слуњ јутра, по његовом сећању 21, 22. или 23.децембра 1991.године, и да је тада чуо да је доктор убијен, да је обављен увиђај, па како се и он лично заинтересовао отишао је на лице места. Увиђај је већ био готов, тело однето, а он је констатовао да се ту налазе трагови од аутомобила. Био је сигуран у тврдњи да се ради о траговима аутомобила којим су се довели они који су дело извршили, а не од увиђајно-оперативне екипе, обзиром да су му показали да се полиција паркирала ван паркинга на путу. На месту догађаја није обављао никакве радње као полицајац, није могао да се сети ни изгледа кафане. Према сведоку тело покојног прегледала је докторка која је у то време радила у Дому здравља Коралија Анка, а њему није познато које је ране и колико покојни имао. Увиђај су обавили и на расветљавању злочина радили су Петар Гламочлија и Бијелац Ранко. Познато му је да су приликом вршења увиђаја пронађене чауре. Након убиства њему је медицинска сестра по имену Јања донела кључеве од докторовог аутомобила и 5700 или 7500 немачких марака, које је сместио у касу у полицијској станици и 5800 динара, што је предао начелнику полиције. О докторовом страдању обавестио је његову жену која је живела у Загребу. Обављен је и преглед докторовог стана. из стана узео одећу за сахрану и стан затекао проваљен и испретуран. Доктор је био Хрват,

а Хрватима су се у то време дешавале непријатне ствари, неки су били малтретирани, неки и убијени. Доктор није желео да оде, али о томе да се вероватно осећао нелагодно по овоме сведоку говори чињеница да је новац и кључеве од аутомобила дао сестри Јањи, да је аутомобил одвезао у Бихаћ. Рад на откривању учинилаца дела трајао је три или четири дана. У оперативном раду дошао је до сазнања да су дело извршили оптужени и Милан Грубјешкић па се ради подношења кривичне пријаве консултовао са Фундук Урошем који је био судија или тужилац у Глини. О радњама које је предузео, односно обављеним информативним разговорима сачинио је и потписао службене белешке а сви полицајци који су обављали радње на откривању учинилаца кривичног дела сачињавали су о предузетим радњама службене белешке. Познато му је да су на овом случају радили полицајци Перо Гламочлија и Шкорић Љубан. Кривична пријава, са комплетним списима, како се то иначе ради поднета је против НН извршилаца и то два месеца касније односно 19. фебруара 1992. године због тога што у почетку није било још увек формирано тужилаштво. Сва прикупљена документација предата је уз кривичну пријаву, и остала је за време Олује у Глини. Објаснио је да је позната пракса полиције да се кривична пријава подноси против НН учиниоца, да би се касније поднела против правог извршиоца што је учињено и у овом случају. Оружје од осумњичених у то време није одузимао, није их позвао на информативни разговор, због тога што је било ратно стање, сви су носили оружје, а тужилац са којим се консултовао упутио га је да кривичну пријаву поднесе редовним путем. Навео је да је у разговору са својим колегама наслућивао да му прети опасност, после овог догађаја. У вези сачињавања докумената он није могао да објасни због чега записник о увиђају носи датум 25.12.1991. године, обзиром да је сигуран да је до убиства доктора дошло раније, по његовом сећању он је за то чуо 21., 22., или 23. децембра. Објаснио је да је могуће да је записник написан и касније. За предочене писмене доказе записник о увиђају, експертизу-налаз о извршеном прегледу леша, службене белешке, сведок је навео како су исте ишле уз кривичну пријаву али није могао да објасни због чега исте нису евидентирани. Сведок је препознао потврду која је сачињена о одузетим новчаницама односно о новцу и стварима које су нађене код покојног или су њему припадале. Оптужени је и после овог сведочења понављао да дело није извршио.

Суд је саслушао сведока Дмитра Вишњића који је у Слуњу 1991. године радио у полицији. Сведок је навео како је ове вечери радио на пункту, и између 23. и 24. часа аутомобил којим је управљао Грубјешкић Милан, прошао је пункт. У аутомобилу су се налазили доктор, полицајац по његовом сећању сада покојни Бунчић, и оптужени Пашић. Зауставио их је и тада му је Милан Грубјешкић рекао да иду у Цетинград јер имају дојаву да тамо има рањених бораца. Пропустио их је да прођу. Вратили су се након пола сата али без доктора, за кога су полицајцу који их је зауставио рекли да је остао са рањеницима. Сутрадан је чуо да је доктор убијен, неко је пријавио да је пред неким селом код биртије нађено тело. Након тога начелник полиције послао га је кући на неколико дана због личне сигурности. Сведок је објаснио да је он као полицајац имао униформу, био је задужен оружјем, пиштољем ТТ, какав

су носили и други полицајци, да су полицајци имали аутоматске пушке, да је начелник полиције био Пајић Милош. Организована је контрола и на пункту су дежурала по четворица у свако доба и то тако што су двојица физички стајала на пункту и мењали се на свака два сата према интерном договору. Њихове обавезе биле су да контролишу улазак и излазак у град обзиром да је од 19 часова био полицијски час тако да се у град могло да уђе и изађе уз посебну дозволу. Приликом заустављања аутомобила којим је управљао Грубјешкић знао је да има дозволу јер је био члан Ратног председништва у Слуњу која је важила за 24 сата и за улазак и за излазак. Објаснио је да су сви у аутомобилу били у униформи и да су сви имали оружје, које није видео. По његовом сећању један полицајац седео је напред, а позади оптужени, полицајац и доктор у средини док је аутомобилом „мерцедес“ управљао Милан Грубјешкић. Аутомобил му је познат од раније. За оптуженог Пашића објаснио је да је он био војни обвезник, можда и полицајац да га познаје од раније, и да га је виђао у Слуњу. Објаснио је да је полиција формирана после пада Слуња, да су све активне полицајце од пре рата из војних јединица упутили у полицију, да је полиција била смештена у некој од општинских зграда, а полицајци у хотелу и хранили се у Дому здравља где је била кухиња. У полицији у почетку нису задуживали оружје, јер је већ свако имао своје оружје од раније, а касније су добили плаве маскирне униформе. Покојног доктора познаје од раније, био је лекар опште праксе, његови родитељи су се лечили код овога доктора, виђао га је и после заузимања Слуња у кухињи на оброцима. Сигуран је да доктор није правио никакву разлику између Срба и Хрвата у погледу лечења. У Слуњу одмах по паду формирана власт, Ратно председништво чији је председник био Боснић Миле, постојале су оружане снаге и војска САО Крајине, полиција, добровољци. Он је у полицији радио на пункту, на обезбеђењу хотела, и као крим.техничар и он је набавио фотоапарате и све што је било потребно за вршење увиђаја. На исказ овог сведока оптужени није имао примедби.

Суд је саслушао сведока Петра Гламочлију који је навео како је пре рата био полицајац у Вељуну, а у Слуњу од заузимања 1991.године. Био је задужен за сектор Вељун-Никшић-Витовић. Посведочио је да је био присутан када је Милан Грубјешкић тражио од начелника двојицу полицајаца ради збрињавања рањеника, те како је начелник моторолом наложио двојици да иду. Исте вечери - ноћи био је на обезбеђењу лица места приликом вршења увиђаја поводом убиства доктора Крушића, увиђај је започео у вечерњим часовима и настављен је ујутру, вршили су га полицајци а он је на лицу места пронашао две чауре. Касније је обављао одређене службено оперативне послове на откривању учинилаца кривичног дела. Познато му је да је Мане Чокеша поднео кривичну пријаву за ово дело Окружном тужилаштву у Глини.

Посведочио је да је у Слуњу живот био организован тако да је формирано ратно председништво, успостављена контрола на уласку и изласку из града на контролним пунктовима, уведена је радна обавеза и полицијски час. У Дому здравља радили су покојни доктор Крушић, доктор Љуштина и још једна докторка, било је пет до шест медицинских сестара, ту су довожени

и збрињавани рањеници. У Слуњу је било и војске и полиције. Полиција је била смештена у згради комитета или у некој општинској згради. Полицајци су ноћили у хотелу или сопственим кућама, док су се хранили у Дому здравља. Сви полицајци били су задужени оружјем, имали су униформе. Милан Грубјешић познат му је као особа задужена за комуналне послове док оптуженог зна из виђења, али га је у Слуњу видео тек после овог догађаја када је живота лишен доктор Крушић. Сретао га је, а виђао га је и по доласку у Србију. Покојног доктора познаје, зна да је он био Хрват, није му познато да ли је он имао због тога неке непријатности и проблеме.

Приликом предочавања писмена који носе ознаку да потичу из тог времена из Слуња, и полицијских докумената из Слуња тврдио је да на њима није његов потпис, иако се тамо налази његово име. Не зна ко се потписао уместо њега. Тврди да није предузимао радње које су описане у „Службеним забиљешкама“ где је наведено његово име и потпис, да није обављао увиђај, већ обезбеђивао лице места. На посебно питање објаснио је да је он радио са Бијељац Ранком и да је могуће да је он написао његово име и код радњи које је сам предузимао, иако заиста нису увек били заједно, таква је била пракса. Оптужени је после исказа овога сведока тврдио да је очигледно да су документа накнадно сачињена, и није имао примедби на исказ.

Суд је саслушао сведокињу Коралија Анку, која је навела да је радила као лекар опште праксе у Слуњу од 1986., до августа 1991.године, када је емигрирала у Немачку, а затим у Београд где је била до 1992.године. После рата вратила се у Слуњ у јулу 1992.године. Док је радила у Дому здравља, са њом је радио и покојни доктор Драгутин Крушић и други. Са доктором Крушићем је била у добрим односима, није знала да је он Хрват нити су о томе разговарали. Села у околини Слуња била подељена, она и доктор Крушић држали су различита села и пацијенте у тим селима, при чему нису водили рачуна о томе да он као Хрват иде у хрватска села а она као Српкиња у српска, и објаснила је да је она одлазила у село Фурјан где су били Хрвати а да је доктор ишао у Вељун где су живели Срби.

Током боравка у Београду сазнала је да је покојни доктор Крушић настрадао, али није чула како је он изгубио живот. Када се вратила 1992.године покушала је нешто о томе да сазна видела да људи о томе не желе да причају. Навела је да познаје сведоке „Б“ и „Ц“, које је затекла када се вратила у Слуњ. Она није била присутна прегледу тела покојног доктора Драгутина Крушића, и не зна због чега су неки сведоци навели да је она томе присуствовала. Објаснила је да је из Слуња избегла јер је ситуација била конфликтна, одлазили су и Хрвати и Срби, а она је емигрирала са сведоком „Б“ у Немачку. По повратку у Слуњ затекла у Дому здравља и докторку Слађану за коју није могла да се изјасни да ли је евентуално она била у Слуњу када је покојни доктор лишен живота. За оптуженог је објаснила да га познаје преко мајке која је била њен пацијент, али се није сећала да ли је лечила и у Слуњу или само у Инђији. Оптужени није имао примедбе на исказ сведокиње.

Суд је донео решење па су се са Миланом Грубјешаићем суочили сведок „А“ и сведок „Б“. Приликом сучења са Миланом Грубјешаићем, сведок „А“ остао је код тврдњи да је догађај посматрао стојећи поред аутомобила, да су из кола изашли и ка улазу у ресторан кренули тако што је покојни ишао напред, за њим Милан Грубјешаић, а Пашић Здравко иза Грубјешаића, лево или десно од њега, да је сведок Милан Грубјешаић имао код себе пиштољ, док је Пашић имао пушку и пиштољ, да је у тренутку када почиње пуцњава погледао у том правцу и видео више бљескова и чуо више пуцњева одједном, да није у питању рафална палба, већ више појединачних пуцњева. Сведок Милан Грубјешаић изјавио је да је по доласку на лице места из кола прво изашао он, затим доктор, који је кренуо напред, да није сигуран да ли су сведок „А“ и оптужени излазили из аутомобила, да је код себе имао аутоматску пушку и пиштољ ТТ-јац, 99-ку или 7,65мм, који сведок није могао да види, да је у доктора пуцао кратким рафалима из аутоматске пушке 7,62 мм, тзв. «паповке», да је испуцано највише 9-12 метака, а да не зна да ли је у доктора пуцао још неко, одозго или са стране. На тврдњу сведока „А“ да му је након убиства доктора рекао да ћути или ће проћи као и он, изјавио је да се не сећа да ли је претио сведоку „А“, али је могуће да му је рекао „Мали, језик за зубе“. Приликом суочења, сведок „А“ је подсетио сведока Грубјешаића на једну интервенцију, након убиства доктора, коју су он и колега Душан Банда имали у некој кафани, којом приликом је код њега пронађен пиштољ 6,35 мм у џепу од кошуље. Бранилац је имао примедбе на начин суочавања засноване на томе да се сведоку „А“ сугерише шта треба да каже, иако се радило само о подсећању сведока на релевантне делове које је износио приликом давања исказа.

Приликом суочења са сведоком „Б“, сведок Грубјешаић је изјавио да је исказ овог сведока у делу где описује његов долазак у Дом здравља вечери када је убијен доктор истинит, да је тачно да је дошао у току ноћи вичући да има три рањена у Цетинграду и да доктор треба да пође са њима, да је сведокињи „Б“ рекао да не треба да иде са њима, па је уместо ње кренуо сведок „А“, те да су се након неког времена вратили и донели докторову торбу, рекавши да је доктор убијен.

Суд је на главном претресу саслушао вештака судске медицине др. Слободана Савића, који је претходно прегледао фотодокументацију о обављеној ексхумацији и прочитао писмено „судско медицинска експертиза“ леша Крушић Драгутина од 23.12.1991.године, коју је обавио др.Милорад Љуштина, и објаснио да се у конкретном случају ради о спољашњем прегледу леша и опису рана које су установљене током спољашњег прегледа. Навео је да је лекар који је прегледао леш констатовао шест улазних рана од прострелина нанесених пројектилама испаленим из ватреног оружја и према оном како је наведено, локализација тих улазних отвора је била: прва рана у пределу трбуха пет центиметара изнад пупка, друга рана бочно од ње на десет центиметара испод самог ребарног лука, (није наведено са леве или десне стране) у предњој мамарној линији. Вероватно се ради о такозваној средњој мамарној или сисној линији, а то је линија која пролази кроз ниво дојкине

брадавице, а паралелно са уздужном средњом линијом тела. Трећа рана описана је у пределу леве карличне кости, изнад руба *criste ilijake*, а то је предео карлице са леве стране, непосредно изнад гребена бедрене кости. Четврта улазна рана констатована је у пределу средине леве кључне кости, пета на левом образу и наведено да је у пределу средине *ramusa mandibule*, што је лева грана доњовиличне кости, дакле рана на левој половини лица и последња улазна рана констатована је на средини спољње стране леве подлактице и у наведеној експертизи од ове ране спроведен је и описан канал који се пружа нагоре кроз леву руку. У пределу овог канала констатован је прелом леве рамењаче, тј. кости надлактице и за ову прострелину констатована је и излазна рана да се налази испод, односно десет центиметара од аксиларног прегрета, а то значи од врха леве пазушне јаме. Поред ове излазне ране, која је у експертизи повезана са улазном раном, у даљем тексту описано је још пет излазних рана које су све констатоване на задњој страни трупа. Једну је констатовао у пределу горњег дела грудног коша, са задње стране, два центиметра испод базе врата. Није констатовано да ли је са леве или са десне стране или у средњој линији. Следећа је у висини врха леве лопатице, затим у левом слабинском пределу, следећа у сакралном пределу са леве стране, што значи у левој половини крсног предела и последња, шеста излазна рана констатована је у пределу бубрега, али због тога што је писмено у фотокопији може да прочита само „ог“ и не може закључити да ли се ради о левом или десном бубрегу. С обзиром на то да су улазне ране прострелина констатоване на предњој страни, а излазне ране констатоване на задњој страни тела, оне би се могле повезати, односно представљају делове прострелина које су прошле кроз труп. Правац канала не може прецизно да се дефинише јер је то могуће само на основу обдукције. Вештак је на примедбе оптуженог објаснио ко све у пракси обавља обдукцију и да је могуће и у савременим условима да то буде само један лекар судске медицине, али да то понекад буде и лекар друге специјализације, и да ни савремени услови не омогућавају обављање обдукције увек од стране двојице специјалиста судске медицине.

Суд је на претресу прочитао одређене писмене доказе који су предложени у оптужници и оне које је прибавио по службеној дужности.

Приликом извођења писмених доказа претходно је суд на главном претресу одбио предлог оптуженог и браниоца, чему се противио заменик тужиоца за ратне злочине, да се из списка издвоје докази који су прибављени из суда у Хрватској из времена када се догађај који је предмет претреса одиграо као и пресуде Жупанијског суда у Карловцу и Врховног суда Хрватске. Примедбе браниоца на којима је заснивао захтев за издвајање из списка састоје се у следећем:

-у односу на списе који потичу из СЈБ Слуњ, ради се о писменима која су сачињена од стране неовлашћених органа, ненадлежних и мимо законом предвиђене процедуре, а неки су и фалсификовани, исти нису достављени

суду у оригиналу и немају одговарајућу на доверу од стране надлежног суда у Србији,

-у односу на пресуде Врховног суда Хрватске и Жупанијског суда у Карловцу ради се о документима који нису сачињени на језику који је у службеној употреби у суду и нису преведени.

По ставу браниоца и оптуженог у Хрватској и у Слуњу није постојала уређена и међународно призната држава, органи који су себе називали полицијом нису органи државе већ самопроглашене САО Крајине односно РСК, која није имала државни статус. Стога се ради о нелегалним органима. У прилог томе иде и чињеница да документи нису прописно заведени, потписани, немају сем појединих деловодни број. У случајевима када су полицајци предузимали радње попут увиђаја, одузимања предмета итд., за наведене радње нису имали овлашћење истражног судије, чак и уколико би се узело да су ови органи постојали, па су они поступали произвољно. Ови органи нису у раду примењивали закон. Поједина писмена имају потписе, али различита имена која су означена као издаваоци снабдевена су идентичним потписом. На овоме је нарочито инсистирао оптужени указујући на потписе на службеним белешкама из списка и кривичној пријави која је поднета Окружном тужилаштву у Глини. У наведено време није било државних органа, судова, тужилаштава, и САО Крајина - РСК није била држава. У односу на писмени доказ-судско медицинску експертизу став одбране је био да се не ради о доказу који се може користити јер је обављен само нестручан преглед, без налога истражног судије, а колико је аматерски исто обављено сведочи и чињеница да је констатовано да је тело дужине 170 цм, иако су сви сведоци говорили о томе да је покојни био крупан и висок човек. Оптужени је посебно имао примедбе да се ради о нестручно обављеном прегледу и да чињеница да прегледу није присуствовао још неко, полицајац или неко треће лице, доводи у сумњу тачност и истинитост прегледа и чињеница која су наведене.

Заменик тужиоца противио се издвајању ових доказа.

Суд је одбијајући предлог оптуженог и браниоца њихове наводе оценио неоснованим налазећи да су неосноване примедбе да се ради о нелегалним органима јер САО Крајина односно РСК, без обзира што није била призната држава, на наведеном подручју је фактички вршила власт. На подручју Слуња и теориторији где је била проглашена САО Крајина и касније Република Српска Крајина, су формиран и одређени органи као што је ратно председништво, успостављен је рад појединих служби, као на пример комуналне, формиран полицијски органи, уведене радне обавезе, организован живот за грађане и припаднике војске и полиције. Детаљно су сви сведоци наводили да је полиција формирана од оних који су пре ратних сукоба радили у полицији, на наведеном подручју, или су пореклом из тог краја, а радили су негде другде у полицији, као и од оних који су из војних јединица упућени у полицију. Сви су у почетку имали униформу и оружје које

су користили у ратним сукобима док су касније добили једобразне униформе, имали су организован смештај, исхрану. У раду су се бавили откривањем и сузбијањем кривичних дела како су наводили сведоци Мане Чокеша и Дмитар Вишњић, безбедношћу грађана, одбраном од упада на територију хрватских група, како је и сам оптужени тврдио у одбрани. У раду су примењивали методе као пре ратних сукоба, поступали на идентичан начин, о чему је говорио сведок Мане Чокеша, Перо Гламочлија и Дмитар Вишњић. Полиција је имала начелника (Милош Пајић) а полицајци одређене задатке и реоне на које су били распоређени.

Из овога је суд закључио да је фактички на наведеном подручју је била формирана власт, органи који су били неопходни за функционисање живота, па по том основу није било разлога да се писмена која су у раду ови органи сачинили издвоје из списка.

Према исказима сведока који су саслушани у току поступка, а који су радили у полицији у то време, полицајци су поступали у раду на начин као и пре ратних сукоба, па и у конкретном случају када је откривено да је убијен покојни. Према одлуци о проглашењу РСК (19.12.1991.године) на њеном подручју примењивао се Устав и закони СФРЈ. Околност да приликом предузимања радњи као што је био увиђај, проналазак трагова на лицу места, налог да се обави преглед стана, преглед тела покојног, одузму предмети, извођење ових радњи није наложио истражни судија, није довела суд у уверење да су ове радње предузете нелегално и произвољно већ напротив да се ради о радњама које су биле неопходне, хитне, а да је начин њиховог извођења и чињеница да није било наредбе истражног судије условљена управо специфичним околностима да се врше у време ратних сукоба. По овом основу суд није нашао да писмене доказе треба издвојити из списка.

Суд није имао разлога да сумња ни у њихову веродостојност. Теза одбране која је захтевала издвајање из списка била је да се ради о писменим доказима који су накнадно сачињени, да исти немају број, носе каснији датум од онога када су радње наводно предузимане, не садрже потпис лица које је означено као онај који је документ сачинио, а сама садржина је таква (динар југословенског порекла), да несумњиво указује на то да су документи сачињени касније. Ову тезу одбране требало је да сведочењем потврди сведок Гламочија Петар који је тврдио да је на документима његово име, али не и потпис или да је уписано његово име на одређене писмене доказе, али он те радње уопште није предузео. Међутим, осим што је исказ овога сведока управо у овом делу суд оценио као исконструисан, истовремено он у томе није доследан јер је допустио могућност да је колега полицајац који је њим предузимао одређене радње и сачињавао документа уносио оба имена обзиром да су обојица били задужени да раде на овом случају, односно да није било необично иначе да колега са којим ради сам сачини документ-службену белешку, а унесе оба имена. Чињеница да је на писмену које је названо записник о увиђају каснији датум од дана када је увиђај вршен, као и на белешци о томе да је на руци покојног пронађен сат за суд не претставља

околност која би упућивала на закључак да је документ лажан, те да се не може користити обзиром да из самог текста записника произилази време када је увиђај обављен, а накнадно је написан, док је службена белешка написана очигледно у време подношења кривичне пријаве и комплетирања полицијских списа о чему је говорио сведок Мане Чокеша.

Оцењујући наводе и примедбе браниоца да се у поступку не могу користити докази који нису на језику који је у службеној употреби у суду и да се због тога што нису преведене на српски језик не могу да читају пресуде Жупанијског суда у Карловцу, и Врховног суда Хрватске, суд је нашао да је иста неоснована и да читањем ових докумената не поступа противно одредби члана 7 ЗКП, нити да се ради о ускраћивању оптуженом права да користи свој језик у поступку пред судом. По оцени суда наведене пресуде донете од стране судова у Хрватској написане су на хрватском језику који је потпуно разумљив због сродности, блискости и чињеници да се ради о до скоро јединственом географско територијалном и језичком простору. Стога ове пресуде не претстављају документа која би претходно требало преводити на српски језик који је у службеној употреби у суду. Хрватски језик не претставља по оцени суда страни језик и документа која су из Хрватске прибављена путем међународне правне помоћи у смислу важећих међународних конвенција и билателарних уговора могу да се користе у поступку тако што ће да се без претходног превођења, прочитају. На овај начин ни оптуженом се не ускраћује право да се користи својим језиком у поступку, обзиром да оптужени није наводио да не разуме ове пресуде, сведоке који су из Хрватске сведочили у поступку, друга документа која су у поступку коришћена а потичу од надлежних органа у Хрватској (на пример извештај из КЕ, извештај Министарства правде).

У односу на службену белешку о претресу стана, проналаску и попису ствари покојног, попису новца и попису пронађених чаура суд је нашао да се ови документи могу користити, да исти нису у супротности са одредбама ЗКП-а. О томе да су наведене радње заиста предузете сведочи и Мане Чокеша а сам наслов писмена-службена белешка не упућује на закључак да би због њега исти требало издвојити из списа.

Дакле, суд је донео решење па су прочитани писмени докази и извршен увид у одређене писмене доказе и фотодокументацију.

На главном претресу суд је извршио увид у списе Жупанијског суда у Карловцу К.2/01 и Окружног суда у Глини Ки.13/92, и прочитао писмена насловљена: записник о увиђају МУП Републике Српске Крајине СУП Глина, СЈБ Слуњ К.1/92 од 25.12.1991.године, судско медицинску експертизу леша Крушић Драгутина састављену од стране др.Милорада Љуштине од 23.12.1991.године, одлуку о ратном председништву привремене Скупштине општине Слуњ од 16.11.1991.године, потврду о привременом одузимању предмета од 24.12.1991.године СЈБ Слуњ, број 4 од грађанина Лујић Јање и потврду о привремено одузетим предметима од 24.12.1991.године, од Лујић

Јање, писмено насловљено службена забелешка од 24.12.1991.године, службена забелешка од 25.12.1991.године, о томе да је обављена претрага стана, коју је потписао Шкорић Љубан, службену забелешку од 25.12.1991.године о обављеном увиђају и проналаску чаура испалених зрна са потписом Петра Гламочлије, службену забелешку састављену 03.01.1992.године, о радњи која је предузета 23.12.1991.године и која се односи на проналазак мушког сата приликом прегледа тела покојног Драгутина Крушића.

Прочитана је пресуда Жупанијског суда у Карловцу К.2/01-40 од 16.студеног 2001.године, пресуда Врховног суда Републике Хрватске I Кж.180/02-05 од 3.травња 2003.године, извршен је увид у фотодокументацију о обављеној ексхумацији од 02.07.1996.године, Полицијске управе Карловачке, Одјел криминалистичке полиције.

Прочитан је записник о испитивању сведока Ане Полимац Крушић прибављен замолним путем од Жупанијског суда у Загребу од 14.03.2008.године, по замолници овога суда, и извршен увид у извод из матичне књиге венчаних Општине Суседград Загреб број 165 за '89.годину, од 10.06.'89.године.

Прочитани су допис Министарства правосуђа Републике Хрватске, Управе за Међународну правну помоћ, сарадњу и људска права број 514-05-01-06-08-32 од 15.05.2008.године, заједно са изјавом Грубјешкић Милана, допис Министарства правосуђа Републике Хрватске, Управа за међународну правну помоћ, сарадњу и људска права Ур.број 514-05-01-06-08-40 од 30.05.2008.године, допис МУП-а Србије Управа криминалистичке полиције Служба за откривање ратних злочина 03/4-3-1-230-16-17/07 од 16.06.2008.године, као и извод из матичне књиге умрлих број 2685 за 2008.годину од 13.06.2008.године.

Извршен је увид у списе Општине Нови Београд, Одсека за борачку и инвалидску заштиту број II 580-143/08 за оптуженог и прочитани: решење број 580-41/97 од 17.06.'97.године, којим се оптуженом признаје својство ратног војног инвалида II групе са 100% инвалидитета, почев од 01.04.1997.године, решење број XII/03 58.2-1505/97 од 15.07.'97.године, којим се ово право такође признаје оптуженом, почев од 01.06.'97.године, извршен је увид у извод из матичне књиге рођених за Пашић Сању од 12.06.'98.године, прочитана је фотокопија потврде ВП –Т-7908 Бунић-Кореница, да је оптужени Пашић Здравко на личком ратишту од 14.09.1993.године до даљњег и уверење Комитета за заштиту права и интереса расељених лица и повратак у завичај број 02-1182-1/97 од 26.05.'97.године о начину и околностима рањавања оптуженог са уверењем команде 18 пбр. од 31.07.'94.године потписано од команданта Мирка Радаковића, извршен је увид у отпусне листе Клиничко болничког центра Бања Лука из '93.године, прочитано је уверење Националне службе за запошљавање - Филијала за град Београд од 13.08.2007.године, и решење Општине Земун, Одељење за финансије привреду, друштвене

делатности и планирање од 30.09.'98.године о одређивању накнаде оптуженог за време незапослености, почев од 01.08.1998.године, решење Општине Земун, Одсек за борачку и инвалидску заштиту и избегличка питања, број П-К-5878/Л од 10.05.2006.године, о признавању Пашић Здравку права на допунску инвалиднину, потврда фонда ПИО Филијала за град Београд од децембра 2004.године и 29.06.2005.године, да оптужени није остварио право из пензијског и инвалидског осигурања.

Прочитани су и решење и задржавању у трајању од 48 сати за осумњиченог Пашић Здравка број 03/4-3-1 број Ку 2/07 ЛС 19/07 од 26.09.2007.године, извештај из КЕ за оптуженог од 27.09.2007.године, извештај из КЕ од 15.10.2007.године.

Из писмена насловљеног «записник о увиђају» који је сачињен у СЈБ Слуњ и носи датум 25.11.1991.године, суд је утврдио да су увиђај дана 23.12.1991. обавили Бијељак Ранко и Гламочлија Петар, да је увиђај предузет на лицу места у Малом Вуковићу, код напушеног угоститељског објекта „Сузи“. На лицу места је на улазним степеницама пронађен леш мушке особе, обучен у светло белу одећу и кожну јакну, у лежећем положају на леђима са раширеним рукама и благо раширеним ногама. На телу су пронађени трагови насиља проузроковани ватреним пешадијским оружјем у пределу врата, на кожној јакни трагови пушчаног зрна. На лицу места у непосредној близини пронађене су чауре и то три чауре из АП или ПАП, кал.,7,62, зрно од панцирног метка АП или ПАП, кал.7,62, две чауре од пиштоља марке ТТ, калибар 7,62 или аутомата калибра 7,62 и једно зрно испаљено из наведених оружја и једна кошуљица. На лицу места затечени су и трагови по снегу који је падао по површини песка, од возила, и то како се пружају од главног пута гледано из правца Слуња према Цетинграду уз крајњу леву ивицу према угоститељском објекту у благом левом савијању, а удаљени око пет метара од улазних степеница.

Констатовано је да су приликом прегледа леша у џепу пронађени лични документи, наочари, кључеви од стана, на десној руци ручни сат марке „doxa“ са црним кожним каишем, а да су трагови крви пронађени на површини сата и каиша на сату и да је из личних докумената утврђено да се ради о др.Дратугину Крушићу. Наведено је да је леш аутомобилом хитне помоћи превезен у мртвачницу где је др.Љуштина Милорад извршио преглед леша.

Суд је прочитао писмени доказ насловљен «експертиза судско медицинска» и овај доказ прихватио обзиром да је несумњиво из исказа свих саслушаних сведока утврђено да је тело покојног доктора пренето у Дом здравља, да га је прегледао доктор Љуштина Милорад и у истом је констатовано шта је прегледом нађено на телу. Из овог писмена произилази е да је на телу покојног, спољашним прегледом нађено шест рана на предњој страни тела и левој страни тела покојног, и да се на задњој страни трупа налази пет излазних рана, док се једна излазна рана налази десет сантиметара од врха леве пазушне јаме и да су све описане у прочитаном писменом

«експертиза судско медицинска». Ове повреде одговарају међусобно тако што улазне ране одговарају излазним и могу да се повежу што је објаснио је вештак медицинске струке др.Слободан Савић па је суд стога суд прихватио закључак да је у покојног доктора пуцано из два правца, спреда и са стране. По оцени суда ово упућује на закључак да су у покојног пуцале две особе.

Читањем писмена под називом „потврда о привременом одузимању предмета“ од Лујић Јање од 24.12.1991.године, утврђено је да је од Лујић Јање привремено одузето шест новчаница од 1000 дин југословенског порекла, 85 новчаница у апоенима од по 500 динара, југословенског порекла, 6 новчаница у апоенима од 500 ДЕМ, 40 новчаница у апоенима од 100 ДЕМ, три новчанице у апоенима од 50 ДЕМ, једна девизна штедна књижица на име Крушић Драгутина и резервни кључеви од аутомобила ЗГ 683-996, те 1000 новчаница у апоенима од 100.000 динара. Наведени новац, као и аутомобил припадали су покојном др Крушићу, како је то у својој изјави навео сведок Мане Чокеша, објаснивши да му је овај новац предала лично Јања Лујић, након чега је новац-немачке марке сместио у касу полицијске станице, а динарски део предао начелнику полиције.

Читањем писмена под називом „службена забиљешка“ од 25.12.1991.године, о проналаску чаура и испаљених зрна, утврђено је да је иста сачињена поводом обављеног увиђаја у месту Мали Вуковић код гостионице „СУЗИ“, где је пронађен леш покојног др.Крушића Драгутина. У писмену се наводи да су у непосредној близини леша и то са десне стране на удаљености од око два до три метра од леша, гледано од правца доласка са главне цесте у правцу гостионице: три чауре НК 1982, испаљене из АП или ПАП, кал.7,62мм, једна чаура НК 1979, испаљена из АП или ПАП кал.7,62мм, једно зрно од панцирног метка горе наведеног наоружања, две чауре ПГ 1965, испаљене из пиштоља ТТ 7,62мм или из аутомата 7,62мм, једно зрно испаљено из једног од наведених оружја (пиштољ или аутомат кал.7,62мм) и једна кошуљица. Садржина ове службене белешке, у погледу пронађених чаура и испаљених зрна одговара садржини писмена, под називом „Записник о увиђају“, који се односи на увиђај обављен поводом убиства пок. др. Крушића.

Читањем писмена под називом «службена забиљешка» од 03.01.1992.године, утврђено је да је дана 23.12.1991.године, приликом прегледа, на лешу покојног др.Крушић Драгутина пронађен мушки сат са наруквицом марке «ДОКСА», при чему се датум проналаска сата поклапа са датумом обављене судско-медицинске експертизе леша од стране др. Милорада Љуштине, а и у писмену под називом «Записник о увиђају» је описана гардероба и сат који су пронађени на телу покојника приликом увиђаја.

Читањем писмена под називом „службена забиљешка“ од 25.12.1991.године, утврђено је да је група оперативних радника СЈБ Слуњ у саставу Чокеша Мане, Бјељац Ранко и Шкорић Љубан извршила претрагу

стана и других просторија покојног др.Крушић Драгутина у улици Милашинчићева број 30, те да су том приликом пронађени: штедна књижица загребачке банке на име Крушић Драгутина број 80270-1720559943, девизна штедна књижица Љубљанске банке на име Крушић Драгутина број 30101-620-42-721, уверење Црвеног крста на име Крушић Драгутина, штедна књижица загребачке банке на име Крушић Драгутина-поништена, број 1410184761.

Суд је прочитао пресуде: Жупанијског суда Карловцу К.2/01-40 од 16.11.2001.године из које је утврдио да је Милан Грубјешкић оглашен кривим и осуђен на казну затвора од 12 година због кривичног дела ратни злочин против цивилног становништва из члана 120 став 1 КЗРХ. Истом пресудом због истог дела на исту казну осуђен је и овде оптужени Здравко Пашић коме је суђено у одсуству. Ова пресуда потврђена је пресудом Врховног суда Републике Хрватске I Кж.180/02-05 од 05.травња 2003.године.

Суд је извршио увид у фотокопију фотодокументације о обављеној ексхумацији за покојног Драгутина Крушића и утврдио да је ексхумација обављена 02.07.1996.године. На овај начин изјашњавала се и сестра покојног оштећена Драгица Мајурец која је навела да је након обављене ексхумације учествовала у идентификацији.

Прочитани писмени докази упућени овоме суду путем међународне правне помоћи из Министарства правосуђа Републике Хрватске односе се на прибављање сагласности Милана Грубјешкића да сведочи у овом поступку, и то непосредно пред Већем за ратне злочине у Београду, док из дописа МУП-а Србије УКП Службе за откривање ратних злочина од 16.06.2008.године, извод из матичне књиге умрлих произилази да је доктор Милорад Љуштина преминуо.

Читањем решења истражног судије Окружног суда у Глини КиО-13/92 од 26.10.1992.године и Решења истог суда под истим бројем од 25.11.1992.године, утврђено је да је пред наведеним судом против Грубјешкић Милана покренута истрага поводом догађаја који је предмет кривичног поступка који се води пред овим судом, те да је иста на предлог Окружног јавног тужиоца прекинута.

Читањем решења Општине Земун-Управе за борачку и инвалидску заштиту градске управе од 17.06.1997.године и решења истог органа од 15.07.1997.године, утврђено је да је Пашић Здравку признато својство ратног војног инвалида II групе са 100% инвалидитета, почев од 01.06.1997.године.

Читањем фотокопије потврде ВП-Т-7908 Бунић-Кореница те Уверења Комитета за заштиту права и интереса расељених лица и повратак у завичај од 26.05.1997.године, које је издато на основу Изјаве пуковника Радаковић Мирка, команданта 18. пбр. Бунић, утврђено је да је Пашић Здравко био припадник ВП 9069 Бунић (18.пбр.) од 31.03.1991.године до 03.11.1993.године у сукобу са оружаним снагама Хрватске, те да се на личком ратишту као

припадник напред наведене формације налазио од 14.09.1993.године, где је и 03.11.1993.године повређен, у месту Кореница-Пљешевица. Ближи подаци о повреди констатовани су у отпусној листи КБЦ Бања Лука од 03.12.1993.године, коју је суд такође прочитао.

Читањем Решења Општине Земун-Одељење за финансије, привреду, друштвене делатности и планирање број 580-41/97 од 30.09.1998.године, утврђено је да је Пашић Здравку утврђено право на накнаду незапослености, а читањем уверења Националне службе за запошљавање-Филијала за град Београд од 13.08.2007.године, утврђено је да је на дан 13.08.2007.године Пашић Здравко и даље налази на евиденцији.

Читањем решења Општине Земун-Одсек за борачку и инвалидску заштиту и избегличка питања број П-К-5878/Л од 10.05.2006.године, утврђено је да је Пашић Здравку престало право на допунску инвалиднину, закључно са 31.03.2006.године, које право му је признато Решењем СО Нови Београд бр. П-580-131/99 од 02.07.1999.године.

Читањем Потврде фонда за ПИО-Филијала за град Београд, од децембра 2004.године и 29.06.2005.године, утврђено је да Пашић Здравко није остварио право на пензију.

Оцењујући изведене доказе суд је прихватио у потпуности исказе оштећених, сведока „А“, Б и „Ц“, Мане Чокеше, Дмитра Вишњића, Коралија Анке и делом Милана Грубјешћа и Петра Гламочлије.

Исказе оштећених сестре и супруге покојног које су саслушане у својству сведока суд је прихватио као истините налазећи да су оне сведочиле о ономе што им је познато, о животу и раду покојног пре његовог страдања, а да се нису изјашњавале о томе како је он лишен живота, и из ових исказа утврдио да је покојни доктор био вредан и посвећен послу.

Из исказа сведокиње Коралија Анке који је оценио као истинит суд је утврдио да је покојни био Хрват, да није имао никакве предрасуде по питању националности.

Анализирајући исказ сведока Мане Чокеше суд је нашао да је логичан, тачан, истинит, да је у сагласности са осталим изведеним доказима, посебно писменим, и да га није довела у сумњу чињеница да се сведок није могао сетити одређених детаља као што су тачно време када је у Дому здравља радила извесна лекарка из Србије за коју према њеном сведочењу произилази да је то било после а не у време овог догађаја и изгледа објекта где је доктор убијен. Приликом оцене исказа сведока суд је ценио и околности да је на главном претресу одбрана настојала да исказ овог сведока учини потпуно неупотребљивим. Тако је на главном претресу сведок приликом непосредног испитивања питан да ли је сведочио о ономе што су му лица која је саслушавао у Слуњу као полицајац поводом овога догађаја рекла, на шта је он

потврдно одговорио. Ради се о деловима исказа сведока који је објашњавао које је радње полиција у Слуњу и он као полицајац, предузела када је дошло до откривања леша покојног доктора. Суд је нашао да је постављањем питања сведоку на главном претресу, у ситуацији када се сви претреси сходно одредби чл. 16 Закона о организацији и надлежности државних органа у поступку за ратне злочине аудио визуелно бележе, па питања и одговори остају забележени чим су изречени, а суд има могућност да тек накнадно интервенише, тенденциозна тежња да се исказ овог сведока учини неупотребљивим. Сведок је говорио о ономе што му је познато, о чињеницама и догађајима у којима је непосредно учествовао, радњама које је предузео, како је и када разгледао место на коме је покојни лишен живота, о чињеницама да му је познато да је извршена експертиза леша, да су обављени разни информативни разговори са лицима за која се претпостављало да им је нешто познато у вези лишавања живота покојног доктора, начину на који је поступио приликом пописа и проналажења ствари покојног, те начину на који је дошло до тога да поднесе кривичну пријаву Окружном тужиоцу у Глини. Ове делове исказа сведока, налазећи да су потпуно истинити, убедљиви, суд у потпуности прихвата. Делове исказа сведока у којима је наводио да је обављао информативне разговоре и слично суд уопште није користио али ни издвајао по службеној дужности налазећи да је то сувишно те да су ови делови исказа неважни за пресуду и утврђивање чињеничног стања.

Исказ сведока Петра Гламочлије суд није могао прихватити у целини већ само оне делове који су идентични са исказима осталих саслушаних сведока. У делу у коме говори о сопственом ангажовању у полицији, начину на који је упућен и запослен у полицији, на којим подручјима је био ангажован, и на којим је пословима радио, о чињеници где је била смештена полицијска станица, ко је био начелник, где је био смештај полицајца, униформама, оружју, начину на који је био организован живот у Слуњу (радње обавезе и полицијски час, обезбеђење објеката, ратно председништво, особама које су биле постављене на место председника општине, начелника полиције), суд је прихватио и налази да је исказ сведока у овом делу тачан и истинит. Суд налази да је исказ овога сведока истинит и у погледу тога да је након погибије доктора обављен увиђај, да је тело затечено на лицу места, окренуто на стомак, главом ка ресторану, са чаурама поред, за које је сведок тврдио да их је и сам пронашао, у погледу тога како је обављен оперативни рад и разговори са лицима која би могла да имају сазнања о догађајима, преглед стана и докторових ствари и како је дошло до подношења кривичне пријаве. Суд, оцењујући исказ овог сведока у погледу времена када је обављен увиђај, о томе да су му непознате одређене белешке, да неке радње није предузимао а да се на документима налази његов потпис, односно његово име, а не и његов потпис, у овом делу није прихватио, јер је он очигледно у супротности са исказима осталих сведока, посебно сведока Мане Чокеша, који је објаснио да је овај сведок радио као полицајац на том предмету, као и сведока „Ц“ који је навео да је Петар Гламочлија обавио увиђај и писменим доказима, и да је очигледно уперен на то да помогне оптуженом у поступку. Уосталом и сведок је објаснио да је поједине радње обављао са колегом који је уписивао његово

име, или да је колега са којим је био у тиму неке радње сам обавио, а на документе и белешке уписао да су их заједно предузели јер су били иста екипа. Посебно је суд у уверењу да се ради о произвољним и нетачним тврдњама везано за писмене доказе због чињенице да је на главном претресу било очигледно да је овај сведок у добрим односима са оптуженим, да се њих двојица по доласку у Србију виђају и друже, и чињеница да је на главном претресу на иницијативу и питање браниоца продубљивао своје тврдње да је поступак против оптуженог у наведено време инсконструисан, да је документација сачињавана накнадно да се не ради о записницима, белешкама и слично, које потичу из наведеног времена, већ да су сачињене накнадно. Претходно је оваква концепција одбране наговештена на главном претресу, пре него што је овај сведок и позван, па је и овај део исказа настојање да се оповргне вредност писмених доказа.

Исказ сведока Дмитра Вишњића суд је оценио као јасан, искрен, сагласан у свему са изведеним доказима, па и одбраном оптуженог, јер су и оптужени и Милан Грубјешкић, и сведок „А“ описивали да је овај сведок стајао на пункту, да су поред њега прошли на путу ка угоститељаком објекту, и да их није контролисао јер је познавао аутомобил у коме су били. Чињеница да овај сведок говори да је у аутомобилу био полицајац сада пок. Бунчић не умањује значај исказа овог сведока јер је очигледно да он и не зна тачна имена полицајца који су то вече били у Дому здравља .

Оцењујући исказ Милана Грубјешкића суд га није могао прихватити осим у делу у коме описује борбе за Слуњ, своје учешће у рату у Хрватској, организацију живота, одређених служби, полиције у Слуњу и сопствено ангажовање у „Комуналцу“, како је коришћем његов аутомобил. Суд је прихватио и део његовог исказа да је иницијатор читавог догађаја и да је он позвао оптуженог Пашића, али не и објашњење да оптужени није знао шта ће се догодити, да се о томе нису договорили, већ да је оптужени био у уверењу да иде у помоћ рањеницима. Овакве тврдње су неубедљиве због понашања оптуженог и свих радњи које је предузео у овом догађају и због неуверљиве тврдње да је само случајно за ово изабрао Пашића за кога су очигледно сви па и он како сам тврди знали да је био у полицији. Део исказа да је дошао до Дома здравља позвао доктора представио да има рањеника ка Цетинграду, да је потребно указати помоћ, да је чекао да се доктор спреми понесе материјал и прибор, а да га је Пашић за то време чекао код аутомобила , и који је идентичан и са исказима сведока „А“ и „Б“ који су тврдили да је он викао, звао, псовао „Јебем им опет су ранили наше“ суд је оценио као истинит и управо из овог дела закључио да су Милан Грубјешкић и оптужени Пашић поступали преварно и тако извели цивила, лекара да би га како су то и испланирали, убили.

Суд није прихватио део исказа сведока да је на покојног пуцао рафално из аутоматске пушке, да је услед брзине и јачине рафала дошло до окретања тела и тога да задобије ране спреда и са леве стране, што је касније у суочењу са сведоком „А“ изменио тврдећи да је пуцао кратким рафалима и испалио 9

до 12 метака, јер и оптужени и сведок „А“ наводе да је Грубјешинева пушка остала у колима између седишта, и оптужени и сведок „А“ тврдили су да је Грубјешин пуцао појединачном палбом из пиштоља, а у томе се сложили када се оптужени након сведочења сведока „А“ овоме обраћао и стављао примедбе које су се једино односиле на тврдње да ли је покојни ушао у ресторан када је на њега пуцано. Оптужени је ипак након што је чуо исказ сведока Грубјешине тврдио да је овај пуцао рафално. Тврдње сведока да је задатак да убије доктора добио од извесног Белог из ДБ, уз упутство да то учини ван града и да са собом поведе неког, што је он одлучио да послуша јер је био возач у ДБ, суд оцењује потпуно неважним за утврђивање објективних околности које се односе на радње које је оптужени Пашић предузео и његов однос према учињеним радњама. Тврдње сведока да је касније сазнао да је доктор држао радио станицу и снаге хрватске војске наводио на српске снаге суд оцењује произвољним и настојањем да прикаже доктора у другачијем светлу и да му други статус од онога кога је стварно имао те да и на тај начин помогне оптуженом.

Исказе сведока „А“, „Б“ и „Ц“ суд је у потпуности као истините прихватио. Ови сведоци саслушани су и сведочили о догађајима којима су били присутни, стварима и чињеницама које су им лично познате и то онолико колико се сећају. Нису имали разлога да неистинито оптуженог повезују са делом које му се ставља у овом поступку на терет, и да га на било који начин повезују са догађајима у којима он није учествовао нити да га терете. Део одбране оптуженог сагласан је са овим исказима јер је и сам описивао да је радио у полицији, да је вечери када је убијен покојни доктор Крушић заиста дошао до Дома здравља, затим са покојним и сведоком „А“ и Миланом Грубјешинем, аутомобилом отишао до ресторана „Сузи“, да је био присутан када је покојни лишен живота. Оцењујући дакле исказе ових сведока као истините, па чак и сагласне са одбраном оптуженог у једном делу суд их је прихватио.

Анализирајући исказ сведока „А“ у делу у коме описује шта се догодило код ресторана „Сузи“, како је дошло до лишења живота покојног, да су из аутомобила изашли сви, да је овај сведок остао код аутомобила, а да су Милан Грубјешин, оптужени и покојни кренули ка ресторану, да је био у ситуацији да због мрака и удаљености види само силуете али да је видео два бљеска или више и чуо палбу за коју је сигуран да није рафална већ појединачна, суд је оценио као истинит и убедљив. Сведочио је како је сигуран да није могла бити из једног оружја толика пуцњава. Суд је нашао да је овај исказ потпуно уверљив, доследан током читавог поступка, искрен и истинит, па га је прихватио. У вези са овим суд је оценио да је исказ Милана Грубјешине да је само он пуцао неистинит и мотивисан жељом да помогне оптуженом, а одбрану оптуженог да он није пуцао неискреном и усмереном на избегавање кривичне одговорности. Овај сведок био је искрен и убедљив и приликом суочења са Миланом Грубјешинем, када је тврдио да је видео више бљескова и чуо више пуцњева, тако да је сведок Милан Грубјешин приликом суочења наводио да је он пуцао први, да за себе зна да је пуцао, али да не зна

да ли је пуцао и неко други, да је пуцао кратким рафалима, док је сведок „А“ био потпуно доследан у свом исказу. Примедбе браниоца на начин како се обавља суочење суд је оценио неоснованим обзиром да је такав начин суочења био неопходан због чињенице да сведок „А“ се први пут суочава пред судом и због видне узнемирености сведока који је још пре истражним судијом говорио о претњама које је имао када је требао да сведочи пред судом у Глини.

Суд је као искрен и истинит оценио и исказ сведокиње „Б“, која је сведочила о свом раду у Слуњу, дежурству у Дому здравља, ономе што је обавила када је доктор позван на интервенцију, својим осећањима док је чекала да стигну рањеници, о томе шта се дешавало након што је чула за убиство покојног доктора Крушића. Ова сведокиња била је искрена и убедљива и приликом суочења са Миланом Грубјешаћем.

Суд је оценио као искрен и истинит и исказ сведока „Ц“ који је објашњавао које је радње као полицајац предузео када се открило да је доктор убијен, и шта је радио у полицији у Слуњу, као и одакле познаје оптуженог, сведока „А“ и Грубјешаћа.

Оцењујући писмене доказе који су прочитани на главном претресу, посебно записник о увиђају, судско-медицинску експертизу, записник-службене белешке у којима су пописане чауре, службену белешку о уласку у стан, потврде о одузетим предметима суд их је у потпуности прихватио. Наведене писмене доказе који су прочитани а потичу из Слуња из времена када је дело извршено суд је прихватио јер је утврдио да су предметне радње предузете. Доказе који потичу из Републике Хрватске везано за сведочење Милана Грубјешаћа у овом поступку и оне издате од органа у Србији, а који се односе на остваривање права оптуженог у поступцима пред разним органима у Србији суд је прихватио као писмене доказе и решења који су издати од стране надлежних органа.

Суд је из изведених доказа утврдио да се догађај одиграо у време, месту и на начин описан у изреци пресуде и да су оптужени Пашић Здравко и Милан Грубјешаћ, припадници оружаних снага САО Крајине РСК у ноћи 22-23.12.1991.године, на подручју општине Слуњ, код угоститељског објекта „Сузи“ на путу Слуњ - Цетинград извршили убиство цивилног лица пок. Доктора Драгутина Крушића, тако што су у њега пуцали Грубјешаћ из пиштоља и оптужени Пашић из аутоматске пушке.

Суд је несумњиво утврдио да је оптужени заједно са Грубјешаћ Миланом лишио живота покојног доктора Драгутина Крушића и то тако што су се сведок Грубјешаћ и оптужени нашли код хотела „Парк“, Грубјешаћ је позвао оптуженог, па су заједно колима мерцедес отишли до Дома здравља. Из Дома здравља затражили су да доктор пође са њима јер има рањеника према Цетинграду. Оптужени и Милан Грубјешаћ извели су покојног доктора из Дома здравља на преваран начин, тако што су дошли код њега, позвали га

да помогне рањенима и очигледно створили уверење да се ради о стварном догађају, да заиста има рањеника, што у наведено време и није било необично. Да су доктор и присутно медицинско особље поверовали у ову причу, говори и чињеница да му је припремљена торба са санитарским материјалом, коју је понео са собом. Код ресторана „Сузи“, када су зауставили аутомобил, сведок „А“ остао је код кола, док су ка ресторану кренули Грубјешкић Милан, оптужени и покојни доктор који је ишао први, испред оптуженог и сведока. Сведок Грубјешкић и оптужени пуцали су и то спреда и са леве стране и тако лишили живота покојног. Оптужени и Грубјешкић пуцали су са удаљености од око пар метара, у ситуацији када је доктор био испред њих и окренут им прво леђима, а затим и лицем, а све ране задобио је спреда и са леве стране тела. На закључак да су обојица пуцали упућује чињеница да су на лицу места приликом проналаска тела пронађене чауре и зрна из различитих врста оружја АП или ПАП калибра 7,62 мм и ТТ 7,62 мм, да су на телу констатоване улазне ране спреда и са стране, како је констатовано у прегледу леша и да је на покојног пуцано из два правца, као и из исказа сведока „А“ да су оптужени и Грубјешкић били постављени тако да обојица могу да пуцају, да је оптужени код себе имао пушку и пиштољ а Грубјешкић пиштољ, да је чуо пуцњаву која не може да буде из једног оружја и да је видео више бљескова.

Оптужени је приликом извршења дела поступао умишљајно, било му је познато да се ради о лажном позиву за помагање рањеницима, да ће доктор бити лишен живота, заједно да сведоком Грубјешкић Миланом пуцао је и при том је био свестан својих радњи и желео извршење дела.

Суд је утврдио да је оптужени поступао као саизвршилац са Миланом Грубјешкићем, који је правноснажно осуђен, из чињеница да су радње извршења предузели заједно. Околност да су до Дома здравља отишли заједно, позвали доктора, сачекали да се он припреми, у колима на путу ка Цетинграду разговарали како има рањеника, а затим по изласку из аутомобила упућивали доктора да крене ка угоститељском објекту и онда га лишили живота, упућује на закључак да је између њих двојице постојао претходни договор и да су поступали као саизвршиоци.

Суд је посебно анализирао одбрану оптуженог који је прво тврдио да код себе наведене вечери није имао аутомат, већ пиштољ, јер је био на одмору, шетао је и није имао потребу да носи пушку која је тешка, да је сматрао да иде ради помоћи рањеницима, да је на покојног пуцао само Грубјешкић из пиштоља појединачном палбом и то када је доктор већ ушао у објекат а Грубјешкић био на улазним вратима. Он није могао да пуца јер се ка ресторану кретао иза доктора и Грубјешкића, тако да доктора није могао ни да у мраку добро види ни да погоди. Затим је ову одбрану оптужени изменио и то да се догађај одиграо испред ресторана на степеништу, да је Грубјешкић пуцао из аутомата рафално, а да се он не сећа детаља због протекла времена. Он није имао мотив да науди доктору, са Грубјешкићем се није познавао па са њим није ни могао да се било шта договара у вези овог дела. Не зна због чега га неосновано терети сведок „А“ кога и не познаје, посебно због чега за њега

говори и разне ружне ствари. Сви писани документи очигледно су фалсификовани, ко зна ко их је и када саставио и потписао. Све му је намештено, али не зна због чега.

Овакву одбрану суд није прихватио обзиром да је сведок „А“ тврдио да је оптужени код себе имао и пиштољ и пушку, да је доктора упућивао да крене ка ресторану и показивао му да су тамо рањеници, те да је сигуран да су обојица пуцала. Одбрану не потврђује ни исказ Милана Грубјешкића, који различито од оптуженог говорио о оружју које су имали, оптужени тврди да је Грубјешкић имао пиштољ и пуцао појединачном паљбом, и то када се доктор налазио у објекту, а Грубјешкић да је имао и пуцао рафално из аутомата, што је велика брзина и јачина пуцања од 730 метара у секунди и доводи до окретања тела и да се доктор налазио на степеништу. Одбрана оптуженог разликује се и у томе што је оптужени тврдио да је Грубјешкић пуцао доктору у леђа, док је Грубјешкић тврдио да му је доктор био окренут лицем. Одбрана оптуженог да није пуцао је неистинита, при чему је суд ценио околност да је оптужени одбрану дао први пут на главном претресу након што се упознао у потпуности са исказима сведока који су већ саслушани у истрази, међу њима и сведока „А“, па је и своју одбрану конципирао прилагођавајући у потпуности до тада прикупљеним доказима (не негира своје присуство приликом лишавања живота на лицу места, описује одлазак до Дома здравља и како се тело покојног приликом пуцања у њега окреће због чега је погођен и спреда и са стране а покојни је унутар објекта због чега ни сведок не може све да види) и настојећи да исти добије логичну целину са до тада прикупљеним доказима и исказима саслушаних сведока, али да у исто време закључак у погледу његовог учешћа у лишавању живота покојног доктора буде такав да одговара његовој одбрани у којој дело негира, док касније након сведочења Грубјешкића тврди да се догађај одиграо на степеништу. Милан Грубјешкић у својим тврдњама да је само он пуцао очигледно настоји да помогне оптуженом, мотиве за овакво сведочење суд налази у његовом објашњењу да када он робија за ово не морају и други.

Суд није прихватио ни одбрану оптуженог да те вечери није имао пушку и да је на извршење борбеног задатка пошао само са пиштољем јер је то нелогично и неубедљиво посебно због тога што оптужени тврди да је посебно обучен борац за специјалне задатке. Осим тога ово је супротно и исказу сведока „А“ који је тврдио да је оптужени код себе имао аутоматску пушку и пиштољ. Оваква одбрана неприхватљива је јер је супротна писменим доказима „Записнику о увиђају“ из кога произилази да су на лицу места пронађене чауре и зрна који потичу из различитих врста оружја, као и „Службене забиљешке“ у којој су пописане пронађене чауре и зрна из две врсте оружја, и „експертизе“ из које произилази да је на покојног пуцано из два правца спреда и с леве стране. Стога је суд закључио да није тачна одбрана оптуженог да није имао аутоматску пушку код себе и да није пуцао.

Суд није прихватио одбрану оптуженог да он није знао шта ће се десити, да је био затечен и љут када је сведок Грубјешкић убио доктора, да је

ћутао у повратку, раније напустио аутомобил, и затим након неколико дана и Слуњ. Суд је утврдио да је оптуженом било познато да нема рањеника, и да чињенице да заједно са сведоком Грубјешаћем долази до Дома здравља, позива доктора, и заједно са сведоком Грубјешаћем пуца у покојног, упућују на закључак да је постојао претходни договор између њега и сведока Грубјешаћа.

Суд није прихватио ни тезу одбране да је оптуженом све ово намештено, да су писани докази који потичу из тог доба фалсификовани, очигледно сачињени накнадно на шта између осталог указује израз динар југословенског порекла што се касније од овог догађаја користило, да не зна због чега неки сведоче против њега, да је и по доласку у Србију када је чуо да се против њега у Хрватској води поступак размишљао због чега га неко неосновано терети, па овакву одбрану није прихватио налазећи да је неоснована, измишљена, да оптужени себе приказује као недужну жртву завере или политичког прогона како би избегао кривичну одговорност

Дакле суд је утврдио да је оптужени поступао у свему као је описао у изреци пресуде и радње оптуженог суд је правно квалификовао као кривично дело ратни злочин против цивилног становништва из члана 142 став 1 КЗСРЈ у саизвршилаштву у вези члана 22 КЗ СРЈ.

Околност да се догађај одиграо у време оружаних сукоба на подручју садашње државе Хрватске и тадашње САО Крајине, односно РСК од 19.11.1991.године, те да је у Слуњу у време догађаја у току био оружани сукоб, суд је утврдио из чињенице да су оптужени и сви сведоци сагласно, на идентичан начин претстављали да су у Слуњу биле Хрватске снаге војске и полиције, да су оружане формације ЈНА, ТО, као и формације САО Крајине водиле са њима борбе за заузимање Слуња. Освајање Слуња било је 16.11.1991.године након чега је успостављена власт САО Крајине. Формирано је Ратно председништво, како то произилази из исказа саслушаних сведока Грубјешаћ Милана, Дмитра Вишњића, Мане Чокеша и одбране самог оптуженог, као и из одлуке о формирању Ратног председништва, а за чланове Ратног председништва изабрани су за председника Боснић Миле и други. У граду и околним местима почео је да се са малобројним становништвом организује живот, почела је да функционише полиција, потребне службе, а у прво време хрватско становништво било је под посебним режимом. Међутим свакодневно је било оружаних инцидената и пуцњаве, сведоци тврде да се пуцање стално чуло. Оружани сукоб је стога објективна околност и чињеница повезана са самим делом.

Суд није прихватио тезу одбране да је оружани сукоб тада престао је нити да је оптужени напустио полицију, те да није несумњиво утврђен његов статус. У околини Слуња било је спорадичних борби, пуцњаве, како су то тврдили саслушани сведоци. Сам оптужени је наводио како је од тих борби, провокација снага ЗНГ, до којих је дошло после пада Слуња погинуло више људи него током самих борби за ослобађање Слуња, да је то било тридесет и

шесторо њих, док је у борбама за ослобађање Слуња било само троје погинулих. Сведок „Б“ говорила је о раду Дома здравља, а сведок Грубјешкић да је са покојним доктором више пута ишао ради указивања помоћи рањеницима. Сведок „Ц“ говорио је како је стално било неког пуцања. Сам оптужени је своју улогу и задатке у Слуњу, тада у полицији, описивао као борбу са преосталим снагама Хрватске војске и полиције, наводећи да је он за то највише био спреман и посебно обучен. Оптужени је у одбрани наводио како је он био учесник једне од акција у „чишћењу“ преосталих јединица хрватских оружаних снага и после 16.11.1991.године, у време када је дошао у Слуњ, и кратко време пре овога догађаја.

Из овога је суд утврдио да су без обзира на заузимање Слуња и организовања војно-цивилне власти, борбе још увек биле у току, после 16.11.1991.године и у време када се овај догађај одиграо. У току је био оружани сукоб. У конкретном случају ради се о унутрашњем оружаном сукобу у тадашњој СФРЈ, јер се сукоб одвијао на простору тадашње Југославије, између с једне стране ЈНА, ТО и других оружаних формација у саставу тадашње САО Крајине, а од 19.12.1991.године Републике Српске Крајине и с друге стране снага хрватске полиције и ЗНГ.

Одбрану оптуженог да у наведено време није био припадник оружаних формација нити борац, већ је био ван борбе, што је он објашњавао тиме да је једнога дана одбио наредбу свога команданта Пајић Милоша да иде и обезбеђује пункт, јер није дошао ту „да контролише бабе“, већ да се бори и да је тада био ван полиције, самосталан и слободан, суд није прихватио. Оптужени је наводио да је у Слуњ дошао из војне јединице, да је дошао по ослобођењу, обзиром да је из тог краја како би помогао својим земљацима. Ову чињеницу да су одређена лица упућивана из војних јединица у Слуњ, како би учествовала у успостављању и одржавању власти, потврдили су и саслушани сведоци говорећи како се полиција формирала. Оптужени је у одбрани тврдио како је он због способности, спремности и обучености био распоређен у посебну јединицу, учествовао у сложенијим и опаснијим акцијама, од којих је описао акцију против заосталих хрватских оружаних група. Због тога је и одбио задатак претпостављеног старешине-команданта СУП-а Милоша Пајића да као обезбеђење ради на пункту, сматрајући да је такав посао испод његових способности, па је практично био нераспоређен, све док се сам није јавио и прикључио кордунашкој бригади. Међутим, код чињенице да оптужени није био раздужен оружјем, нити искључен из полиције када је одбио наведени задатак, већ и даље био са полицајцима, суд је закључио да је оптужени у наведено време био борац, припадник оружаних снага зараћене стране, униформисан и са оружјем. Ово произилази и из потврде која је прочитана да је оптужени Пашић био припадник ВП 9069 Бунић (18.пбр.) од 31.3.1991.године до 3.11.1993.године у сукобу са оружаним снагама Хрватске, те да се на личком ратишту као припадник напред наведене формације налазио од 14.9.1993, где је рањен 3.11.1993.године. Оптужени је дакле до рањавања непрекидно био припадник стране у сукобу.

Милан Грубјешаћ у наведено време био је директор Комуналне службе и возач у Државној безбедности. Чињенице да је имао задужења у ратном председништву и да је постављен за директора Комуналца на идентичан начин представили су он и сви саслушани сведоци. О томе да је био возач у Државној безбедности у Слуњу говорио је у свом исказу. Како је на наведеном подручју по заузимању Слуња формирана војно цивилна власт и њени органи, што произилази и из Одлуке која је прочитана на претресу то је статус Милана Грубјешаћа као припадника оружаних снага САО Крајине и касније од 19. 12. 1991. год. РСК несумњиво утврђен.

Суд је из изведених доказа утврдио да је оптуженом и сведоку Грубјешаћу било познато да је покојни доктор Хрват и цивил. Оптужени тврди да је покојни био добар лекар и човек који је лечио његове родитеље, док је сведок Грубјешаћ покушао да оправда свој поступак наређењем које је добио од извесног Белог из ДБ-а из Глине, односно каснијим сазнањем да је покојни активно учествовао у ратним операцијама на страни хрватских оружаних снага. Чињеницу да се ради о лекару цивили, друге националности, а што је било познато оптуженом и сведоку Грубјешаћу потврдили су и сви сведоци.

О томе да је покојни био изузетно предан послу, хуман говорила је и сведокиња Коралија Анка и сведок Милан Грубјешаћ који га је неколико пута возио да би указали помоћ рањеницима, као и оштећене које су посведочиле како није желео да напусти Слуњ јер је сматрао да треба да остане и помогне народу. На ово указује и понашање покојног који је вечери када је убијен одмах без речи пошао на интервенцију, па је суд прихватајући исказе сведока и оцењујући понашање покојног о коме су говорили сведоци закључио да је покојни био изузетно професионалан и етичан.

Суд је ценио и наводе бранилаца оптуженог из завршне речи да није утврђен статус покојног и да је он можда био ратни заробљеник или санитарско особље које је мобилисано за потребе једне од страна у сукобу а сходно закону о народној одбрани и цивилној заштити у ком случају не ужива заштиту по конвенцији која је наведена у оптужници. Ови наводи оцењени су неоснованим обзиром да током поступка није било никаквих чињеница које би упућивале на закључак да је покојни учествовао у ратним операцијама на страни једне од сукобљених снага, те да је у време пада Слуња и успостављања власти САО Крајине заробљен нити да је мобилисан и да је био санитарско особље у смислу Конвенције о заштити рањеника, болесника и санитарског особља.

Околност да се покојни осећао нелагодно, да је размишљао о одласку, да је своју имовину заштитио тако што је кључ од аутомобила и новац предао на чување медицинској сестри, а аутомобил одвезао ван града о чему је говорио сведок Мане Чокеша не претстављају околности из којих би се могло закључити да је покојни био ратни заробљеник, нити санитарско особље већ

само могу евентуално да покажу да је он на извештан начин осећао страх. На овај начин исказивали су и сведок Мане Чокеша који је наводио да се покојни осећао непријатно, причао како је желео да напусти Слуњ, сведокиња „Б“ која је наводила да је покојни ретко напуштао болницу. Наводе сведока Милана Грубјеша да је покојни припадао хрватским оружаним снагама и да је помагао снаге ЗНГ и хрватске полиције суд је оценио нетачним и произвољним.

Суд је нашао стога да се у конкретном случају примењују норме Међународног права садржана у IV Женевској конвенцији о заштити грађанских лица за време рата од 12.08.1949.године, која у члану 3 став 1 тачка А предвиђа да се иста односи на сукобе који немају међународни карактер и обавезује сваку страну у сукобу да у случају оружаног сукоба који избије на територији једне од стране уговорнице примењује одредбе тога члана, које подразумевају да се према лицима која не учествују непосредно у непријатељствима подразумевајући ту и припаднике оружаних снага који су положили оружје, лица онеспособљена за борбу поступа у свакој прилици човечно, без икакве неповољне дискриминације засноване на раси, боји коже, вери и убеђењу, полу, рођењу или имовном стању, или било ком сличном мерилу.

Примењују се и одредбе члана 4 став 2 тачка А и члана 13 II Допунског протокола Женевске конвенције о заштити жртава немеђународних оружаних сукоба. Чланом 4 став 2-А предвиђено је да сва лица која не узимају директно учешће у рату или која су престала да учествују у непријатељствима без обзира на то да ли је њихова слобода ограничена или не, имају право да њихова личност, част и убеђење и верско убеђење буду поштовани, а против поменутих лица забрањено су у свако доба и на сваком месту насиље над животом, здрављем и физичким и менталним стањем људи, нарочито убиства и окрутност поступање као што су мучење, сакаћење или било који облик казне. Чланом 13 Допунског протокола предвиђа се заштита цивилног становништва и појединаца и цивила који уживају општу заштиту од опасности које проистичу из војних операција при чему су забрањени насиље и претње насиљем, чији је главни циљ да шире страх међу цивилним становништвом. Предвиђено је да цивили уживају заштиту уколико не узимају и за време док не узимају директно учешће у непријатељствима.

Дакле покојни је као цивил уживао заштиту на основу одредаба из члана 3 Женевске конвенције о заштити грађанских лица за време рата од 12.августа 1949.године, којом су забрањени сви поступци и повреде које се наносе животу и телесном интегритету нарочито све врсте убиства, сакаћења, свирепости и мучења, а оптужени је поступао супротно одредби члана 3 став 1 тачка 1-А Женевске конвенције о заштити грађанских лица за време рата и супротно одредби члана 4 став 2-А и члана 13 II Допунског протокола уз ову конвенцију, дакле кршећи правила Међународног права када је лишио живота покојног доктора.

Суд је посебно анализирао чињеницу да је оптужени Пашић Здравко у одсуству оглашен кривим пресудом Жупанијског суда у Карловцу К.2/01-4, од 02.11.2001.године, због кривичног дела против човечности и међународног права-ратни злочин против цивилног становништва из члана 120 став 1 ОКЗ РХ, и осуђен на казну затвора у трајању од 12 (дванаест) година. Ова пресуда потврђена је пресудом Врховног суда Републике Хрватске I Кж.180/02-05. Ради се о истом кривичном делу, дакле о лишавању живота покојног доктора Драгутина Крушића, које је према тој пресуди оптужени извршио у ноћи 22., на 23.12.1991.године, по претходном договору заједно са Миланом Грубјешаћем, и то тако што је оптужени означен као припадник тачно неутврђене четничке постројбе, а оптужени Милан Грубјешаћ као члан Опћинске власти тзв.САО Крајине.

Доносећи одлуку да оптуженом може да се суди у Србији због истог кривичног дела, суд је нашао да се не ради о пресуђеној ствари, односно да суђење у Србији не претставља кршење правила *ne bis in idem* јер исто у односу на кривично дело учињено у иностранству има релативан а не апсолутни значај. Ово стога што је одредбом члана 106 КЗ СРЈ предвиђено да Кривични закон СРЈ важи за држављане СРЈ који у иностранству учине кривично дело, а како по наведеној пресуди оптужени казну није издржао, нити је правноснажном пресудом ослобођен, нити је кривично гоњење застарело, у конкретном случају у смислу члана 108 КЗ СРЈ има места суђењу оптуженом пред домаћим судом – судом у Србији. (Сада чланови 8 и 10 Кривичног законика). Овакве изузетке допушта и Европска конвенција о међународном важењу кривичних пресуда у којој су у члану 6 допуштени изузетци. Тужилаштву за ратне злочине Државно одвјетништво Републике Хрватске упутило копију доказа на мишљење ради подузимања казненог прогона, па је кривично гоњење у Србији и предузето.

Приликом правне квалификације радњи оптуженог суд је применио КЗ СРЈ, и одредбу члана 142 став 1 у вези члана 22 овог Закона, онако како је то квалификовано и у оптужници Тужилаштва за ратне злочине КТРЗ 11/07 од 07.11.2007.године, налазећи да је овај Закон блажи од Закона који је важио у време извршења дела и одредбе члана 142 став 1 КЗ СФРЈ. Ово стога што је Законом који је важио у време извршења дела за наведено дело била запређена казна затвора од пет година или смртна казна док је одредбом члана 142 став 1 КЗ СРЈ(Сл.лист СРЈ 37/93) за наведено дело запређена казна затвора од пет година или затвор од 20 година.

Оптуженог је суд осудио на казну затвора у трајању од осам година, имајући у виду околности и начин извршења дела и тежину штетних последица. Чињеница да је оптужени лишио живота цивила, лекара који је лечио и његове родитеље и коме је било познато колико је покојни био посвећен и предан послу и пацијентима, посебно у условима када је овај указивао помоћ и рањеним борцима и грађанима, указује на повећани степен опасности учиниоца. Околности под којима је дело извршено, преваран начин на који је покојни изведен из Дома здравља уз тражење да помогне

рањеницима, особље му је ово припремило санитарски материјал и лекове и било у уверењу да заиста има рањеника, а затим да је одведен на место где се знало да нема људи и лишен живота, претстављају околности под којима је дело учињено, и којима је суд дао значај приликом одмеравања казне.

Остале околности којима је суд дао значај приликом одмеравања казне, налазећи да исте имају значај олакшавајућих околности, јесу чињенице да је оптужени инвалид, са категоријом од 100% инвалидитета разврстан у II групу инвалида. Животно доба оптуженог од свега 30 година када је постао тежак инвалид, околност да је незапослен како произилази из прочитаних потврда Фонда, као и чињеница да је отац малолетног детета што је утврђено и извода из матичне књиге рођених за малолетну Пашић Сању, као олакшавајуће околности биле су за суд од значаја приликом одмеравања казне.

Суд је стога оптуженог осудио на казну затвора у трајању од осам година, у коју му је применом одредбе члана 50 КЗСРЈ урачунао време које је провео у притвору почев од 26.09.2007.године када је лишен слободе по основу решења о задржавању па надаље, како је то одређено у изреци пресуде.

Суд је оптуженог обавезао на плаћање трошкова који су настали у току поступка и паушала на основу члана 196 став 1 у вези члана 193 став 2 ЗКП-а и члана 194 став 2 ЗКП-а.

Суд о висини трошкова поступка није одлучивао, већ је одредио да ће о томе одлучити накнадно посебним решењем, обзиром да су недостајали подаци о висини трошкова у време доношења одлуке.

Суд је оптуженог обавезао на плаћање паушала у износу од 20.000,00 динара уз обавезу да исти износ исплати у року од 15 дана од правноснажности пресуде, при чему је висину одредио имајући у виду дужину, трајање и сложеног кривичног поступка с једне стране, имовинске прилике оптуженог, који према сопственом казивању остварује приход од око 60.000,00 динара, по основу инвалиднине и има обавезе издржавања према малолетном детету, налазећи да плаћањем паушала и трошкова поступка неће угрозити сопствену егзистенцију нити егзистенцију лица које издржава.

Оштећене Драгица Мајурец и Ана Полимац Крушић које су поставиле али нису определиле имаовинско правни захтев упућене су на парницу у смислу члана 206 ЗКП.

Из изреке пресуде изостављена је одредница Мали Вуковић јер начин на који је у изреци место извршења дела описано и то „код ресторана „Сузи“ на путу Слуњ Цетинград, на подручју општине Слуњ“ исто је довољно одређено. Из изреке је изостављен и опис мерцедеса којим су се до ресторана довели оптужени и остали и то „црне боје“ јер је суд нашао да ово није од таквог значаја да би се уносило у изреку пресуде.

Из изнетих разлога одлучено је као у изреци пресуде.

Записничар
Наташа Арсић

Председник већа-судија
Снежана Николић-Гаротић

ПРАВНА ПОУКА:

Против ове пресуде дозвољена је жалба
у року од 15 дана од дана пријема
писменог отправака исте, Врховном суду Србије
а преко овог суда.

ВР 330318